دلنډو کیسو ټولګه:
د رحمت ډالۍ
Ketabton.com
لیکوال: رحمت الله "رحمت"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمت ډالۍ

د لنډو کیسو ټولګه

ليکوال :

رحمت الله رحمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د ليکوال سره خوندي دي .

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: درحمت ډالي (د لنډو کيسو ټولګه)

ليکوال: رحمت الله ،رحمت

دچاپ کال: ۱۳۸۳ه ش/۲۰۰۴م دچاپ شمير۵۰۰

د ليکوال تليفون: ۰۳۴۵۸۸۷۳۲۹۹/۰۳۱۳۸۴۷۰۷۲۵

د ليکوال بريښناليک : Rahmatcmn@yahoo.com

انلاين چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام بريښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړليک

۱:ورينداري ته وايه مور و بخښنه

۲:د خوشحالۍ ورځ يې په غم بله کړه

۳:يوستا ورور تورک وو

۴:چي په ژوند ميراث سول

۵:د خندا او تعجب خبري دي

۶:اوس به دنړي اتل ستا سي ګوتونه پالش کوي

۷:او آخيري سلګۍ يې دي

۸:بس ټليفون کنبيږدي

۹:خدای دي وبخښنه

۱۰:چي فکر او سوچ پکار دي

۱۱:او دا غريبه مړه سوه

۱۲: بيا به بد نه کوم

۱۳:احتياط کوه

۱۴:بيا په مسافري کنبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورینداري ته وایه موږ وبخښه

زحمتونه یې ګالل ده هر چا خبرې یې زغملې هرڅه به یې پرځان وړل خو چا یې هیڅ فریاد نه واوریدی. پرځوانۍ کونډه سوه دواده دوهم کال یې وچې خاوند "تورګل" یې دموټر د جنګیدو په پیښه کې مړ سو. دخاوند تربرو به هرکله چخنې او کړې خبرې ورته کولې او هر یوه به جلا – جلا په زړه کې ګوړې ورته ماتولې، شاپېرۍ به یوائې داورته ویل: تاسې خو لږصبر وکړئ چې زما "عیده" خو تېره سي.لنګه غوا، داخترپسه او خو تلتکه چې ول هغه خو موراڅخه یووړل.

څو ورځې لا نه وې تېرې سوې چې شاپېرۍ وګل بختې ته کوچنی ورولېږی چې خاله ته وایه یوار خو راسه.

"ګل بخته خاله چې هم یوه خورا خواخوږې ښځه وه او په توره شپه به ده هر چار کره تلله. هرچا به له مینې خاله بلله، سمدستې ځان په یوه سا را ورساوه":

ځپلی (ګوتونه) یې لانه وې ایستلې چې پرشاپېرۍ یې ږغ وکړ: ولې خاله دې جارسم ولې داسې راتاوېږې څه درسوې دې؟

وختې دې ولې حال نه رالېږئ چې داسې په عذاب یې زه نوکوم نه وم درمعلومه چې په توره شپه ده هرچا خدمت کوم، بیا نوستا.

شاپېرۍ چې درد ډېره په عذابه کړې وه په ډېر تکلیف یې ورته وکتل او په ګانګوړاواز یې ورته وویل: ما ویل مه مې ښوره چې هسې مړه شم او څوک نه شي را خبر. بیا یې پر ډېډیو لاسونه ونیول او دېوال ته یې سرتکیه کړ او له ډېره درده یې غاښونه پرله ونیول بیا یې په ژړه غوندي (ژرغوني) اواز وویل: خاله څه درته ووایم شکایت او بې صبري هم نه ده ښه پرداسې ځوانۍ کونډه شوم چې زما او تورګل ځوانیمرګ ارمان نه سره وخوت، نصیب ډېر ژر راڅخه مرور شو. اوس مې دده تر مرګ وروسته دده تربرونه لکه لېوان مځکې ته نه پرېږدي، خاله زه به نو څه درته ووایم ته نو کوم نه یې راخبره زما دژوند نو کوم ځای دخوشحالۍ دی، بیا مې هم داسلا وکړه چې خاله ته حال ولېږه اوس که ژوند وي او که مرګ خاله خو به درته ناسته وي، "ګل بخته" خاله چې هم ډېره تجربه لرونکې مېرمن وه او د شاپېرۍ له حاله خبرېدو سره سم یې د کوچني د پیداکېدو شیان په غوټه کې ورسره راوړي وو او خاله هم لاس په کاروه، لږ ګړۍ وروسته چې شاپېرۍ ساسمه کړه او د کوچني آواز یې پرغوږو لګېدی، دګل بختې خاله هم ښېره له خوشحالۍ ډکه وه، او پرشاپېرۍ یې ږغ کړه: زویه مبارک دې شه، هلک دی خدای ﷻ دې یې درصالح کړي، خدای ﷻ دې ارمان په وکاږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاپېرۍ چي د خوشحالۍ ښځه سترګي له اوښکو ډکي وې وويل: خاله خدای ﷻ دي بې زويه مه کړه ، خدای ﷻ دي د بل له محتاجۍ وساته.

" خاله چي ټوله شپه په ولاړه تېره کړې وه دغسي په ولاړو پښو کور ته ولاړه ، مشرزوی چي يې اودس تازه کړی واو جومات ته تلی هغه ته يې وويل: نصرو زويه پرتاهم ناوخته کېږي نوري خبري به وروسته کوو ، په جومات کي به ملاصاحب او ميردل اکا د " تورګل مسکين " دزوی په زوکړه خبر کړې ، چي ودغو لېوانو ته ښه نصيحت وکړي ، نن سهار د ملاصاحب قرائت ښه بل شاني و ، هرسړی پوهېدی چي ښه پېښه سوې ده ، د سلام له ګرزېدو سره سم ، ميردل اکا و خلګو ته وويل : ټول کښېنئ نن ملاصاحب ښه خبري درته کوي.

هر سړي د نوي خبري د اورېدو لپاره پرخپل ځای انتظار کاوه دغه وخت ملا صاحب ښو توندو خبرو ته ځان جوړ کړی و ، د ښو مبارکو آيتو ترويلو وروسته يې دکلي پرملک مخ راواړاوه ، ته چي د کونډي او يتيم غم ونه کړې ښوک به يې کوي ؟

زموږ د کلي دغه مسلماني ده ، چي موږ ورته ګورو ، د تورګل مسکين له کوره يې تربرو " رازکی " او " ښامير " لنګه غوا داختر پسه او دکور لوښي په سپينه ورځ يووړل او دهغه کونډه يې په لندو سترګو پرښودله. دالا ښه نور ګوابښونه هم ورته کوي ، مګر خدای ﷻ بيا داسي نه کوي هغه دی برابې (تېر مابښام) دغه مېنه زرغونه شوه او د تور ګل مسکين زوی پيدا سو.

دکلي ملک موسی اکا چي په دغو خبرو خپل ځان او کليوال ملامت بلل سر يې راپورته کړ او ښا وخوا يې وکتل دکلي پرښو ځوانانو يې ږغ وکړ، ورسئ ددغو لېوانو له کوره ښځه دغه ښه چي يې وړي دي بيرته دغي کونډي ته وروړئ.

ميردل اکا لنګوټه پرسرسمه کړه سترګي يې په شمله وچي کړې او د تور ګل مسکين په دروازه کي يې دغه پيسې ګل بختي خاله ته ورکړې او دا يې ورته وويل: وربنداري ته ووايه موږ وبخښه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخوشحالۍ ورځ يې په غم بدله کړه

ژوند ټول په خوارۍ او غربيۍ ورباندي تېر سو ، ټول عمر د بل همسايه و ، ښه راستمن سړی و ، يو وزری و ، يوه يې نه دوي کېدي هغه دچا خبره ديوه لاسه ټک نه خيژي دوه دري بچي يې لا دمخه مړه سوي وو ، اوس يې داوروستی زوی " ګلاب " ځوانۍ ته نيژدې سوی ولاس يې په سپک و.

دادمحمد اکا به هر وخت نصيحت ورته کاوه زويه دبې ځايه کاروا وبې سره همځولو څخه ځان ګوره خدای ﷻ مه کړه چي يوه بده راته پېښه نه سي وايم دبدو خلګو څخه همېشه بد پېښېږي ، ماددې کلي دهر سړي خدمت کړی دی په توره شپه مي يا نه ده ورته کړې. وايم خپل وس مي نه دی ځني سپمولی ته به خپلو کاروته پام کوې اوبله خبره داده چي ستا لپاره مي يو کار په نيت کي دی بيا به يې درته ووايم.

ګلاب هم ډېر ځيرک زلمی و ، سهار وختي به يې دملا صاحب څخه سبق واخيستی بيا به نو ټوله ورځ دپلار سره دمځکي په کار واخته و. په ټول کلي کي يې ښه نوم درلودی مازديګر يې همځولي " زرين " ګيله ځني وکړه : داڅنګه انډيوالي ده چي زه دي نه يم خبر کړی او ټول کلی خبر دی. چي پلار دي " زرلښته " درغواړي ګلاب چي پر هوارپټيو څنګ وهلي و راپورته سو او ويې ويل : ښه ته هم خبر سوی يې ياره زه شرمېدم نه مي شوای درته ويلای زه هم برايي ماښام خبر سوم پرون دورځي مي پلاريوه خبره راته کړې وه خو سرمي نه و په خلاص.

ماښام چي مي پلار مورته داقصه کوله نو زه هم پوه شوم ، چي پلار مي ولي دڅه مودې څخه پرځان تنګي راوستلې وه.

نور خو پرېږده زموږ دخوراک غنم او دلاندي پسه يې لا خرځ کړ .بس دمسکين همدا ژوند دی چي دکوزدې او واده لپاره به دغاړي کالي خرڅوي دمړو او سرمايه دارو خلګو په ودو او ښاديو کي څنګه هشت ومشُت وي څنګه ټکان او اتڼونه وي.

" زرين " چي دانډيوال ګلاب خبرو وسو هيڅ جواب ورسره نه و ، صرف دومره يې ورته وويل چي : دټکانو لپاره خو ما دادی ډکه توپنچه راواخيستې ده چي صبا دي دسملان راوړل کيږي ټکان به په وکړو او يوڅه دجېب خرڅه مي هم درله برابره کړې ده دغه مي په وس و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب که له يوې خوا سبا د خپلي کوزدې خوشحالي لرله خو د بلي خوا دې ته حيران و ،چي په تش لاس په دغه دولور غاړه څنګه باسي او څنګه به يې اداکوي په دغو چورتو او فکرو کي خوشحالي ځني هېره وه پټو يې ټک واهه زرين ته يې وويل:

ستا يې کور ودان مګر په دې سرنه سره رسيږي سبا به ټوله ورځ راسره تېروې اوس ناوخته دی کور ته به ځوک راته ګوري.

سهار چي د ځلورو کسانو مرکې د ګلاب د کوزدې د سملان راورسول ، زرين تو پنچه په لاس د ټکانو وار ته انتظار و ، يو ناڅاپه ګوته د ماشې سره ولګېده او ټک سو مخامخ ګولۍ د ګلاب پر زړه ولګېده او د ګلاب پر مځکه را چپه سو ناري او چغي سوې چي ګلاب مړ شو ، خلګ سره راورسېدل ګوري چي ګلاب لکه د اختر پسه په خپلو وينو کي سور پروت دی او آخري ساه يې خيژي. ښادي په غم بدله سوه بس د مسکين د کور خوشحالي وه لړ ګړې وه د خلګو سترګي له اوښکو ډکي سوې او دا يې ويل: دادمحمد اکا ته دي خدای ﷻ د زړه صبر ورکړي دغه يو زوی يې وهغه هم د مرګ په کار شو بيا پرداسي ځواني او د کوزدې په ورځ بس هغه د چا خبره"د خدای ﷻ دوستان ډېر زهېريږي " ګلاب مسکين چي يې خاورو ته وسپاری ، تردعا ګويي وروسته د کلي يو سپين ږيری لعل محمد اکا خلګو ته وويل: واورئ خلګو بيا که د چا زوی پيدا شي يا کوزده يا واده وي بيا به دغه د غم ټکان نه کوئ و موليدل چي د خوشحالۍ ورځ يې په غم بدله کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ستا وروړ تورک و

خدای ﷻ سته ښه وروړ ګلوي یې ده ، یو دبل په خوله دي او مشر وروړ نعمت لالا ته خو بیا ټول لاس په نامه ولاړ وي ښادي اکاچي دحجرې دېوال ته ډډه وهلې وه او دنسوارو په هینداره کي یې مخ ته کتل پر جانو اکا ږغ وکړ ، ددغو هلکانو پلا ښه سړی و چي دوی دغسي صالح او دخپلي لاري دي ، مګر پلار یې نو اوسا (هوسا) ورځ ونه لیده دوی لاښه دي خواری که پرتېري سوي ، خو اوس یې ژوند ښه دی ، څه مځکه ، یوه غوا ، اووه اته پُسونه لري.

صوفي صالح چي ددوی خبرو ته غوږ واو پرمځکه یې لیکي کښلې زیاته کړه: خلکو تاسي لکه چي نور حال نه په لرئ ؟

نوري خبري خو سهي دي خو یوه ستړیا ورته ګوري جانو اکا خبره ورغبرګه کړه ، کومه ستړیا چي ته په خبریې او موږ نه یو خبر سم مو په خبره سر راخلاص کړه ! صوفي صالح وویل: ستړیا خو داده چي دغه کشر هلک یې ډېر بې لاري سوی دی په دغه حال کي نعمت لالا هم سلام وواېه خلکو ستړي مسیا ورته وویل صوفي صالح زیاته کړه ښه شو چي نعمت هم راورسېدی ماویل: زه به دی هم په خبروم وایم دچرګانو دغلا څخه نیولې په هره بده پېښه کي دده لاس وي.

صوفي صالح لاخبره نه وه خلاصه کړې چي جماعت ودرېدی ترلمانځه وروسته چي نعمت لالا کورته ولاړی ډېر زهېر و ، دمځکي په شان یې خوله له خندا نه وه ډکه ، دوهم وروړ " پیدا ګل " پوښتنه څني وکړه لالا ناجوړه خو به نه یې ؟

نعمت وویل: یا ناجوړه نه یم خو تر دې وروسته به ناجوړه سو پیدا ګل وویل: لالا نه شوم پوه چي څنګه به له دې وروسته ناجوړه شو ؟

نعمت وویل: ستا په یاد دي چي ما به هر کله و تورک ته نصیحت یا منت کاوه مور به راڅخه خوابدې شوه ویل به یې دازما کشر زوی دی ، ته منتونه پرکوې او دې به بې ځایه نازاوه ، زه پوهېدم چي دغه نازونه به یوه ورځ راته غمونه شي ، مځکي هم زه څه غوږېدلی وم ، چي ځای بې ځایه سم نه ګرځي ، ماښام به ناوخته کور ته راتلی کله کله به دغه د "کولک" چرسي پرکوټه هم یادېدی خودمور دلاسه مي هېڅ نه شوای ورته ویلای ، ورمه ورځ ستا په یاد دي چي ما نصیحت ورته کاوه ده څنګه جوابونه راکول ، تاولیدل مور پر مامنت کاوه او پر ده یې ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيدا ګل يو سوړ اسوېلى وکېښ او ويې وويل: لالا په هغه ورځ مې ډېر زړه دربانديي وسو ، دده جوابونه پرماداسي لګېدل لکه چړې چې راپکښې وهي ، که د خلګو خندا او د مور ژړا نه واى زه به يې هم په هغه ورځ خوښ شوى واى مور چې يې هم ودغو خبرو ته غوږ نيولى و او دا خبرې ښې نه پرلګېدې وويل:

څه يې کړي دي چې ټول ورته بلا شوي ياست" په ژړه غوني اواز يې وويل: ستاسي دلاسه نه د چا سره کښېنستاى شي نه ولاړېداى شي کشر دى سم به شي نعمت وويل: هو ! له دې وروسته به ښه سم شي ، که پرخاندې او که پر ژاړې ، داکور به خراب شي ، نن د کلي په مينځ کي خلګو دغه خبري کولې او دده بدي پېښبي او غلاوي يې حسابلې ، درازو د پاليز ، دخان دباغ او د شاګل د پسو په دغو ټولو غلاوو کي خلګو د بياداوه ، نعمت چې ډېري ترخې خبري پرځان وړي وې ورور که يې بې لاري و ، خو بيا هم دده ورور و په هره بده يې خوابدى و او د مرګ خبره يې نوره نه شوه پټولاى ، زنو يې بلګ شروع کړى ، سترګي يې له اوښکو ډکي شوې ځان يې دغه دغم وخبري ته نه جوړېدى ، خو بيا هم مجبوره و او ويې ويل: آخيري خبره داده چې اوس په لاره کي سدوزى لالا راباندي پېښ شو چې له بازاره راغلى و اوويل يې: دلاري دنيوو په پېښنه کي دوه غله مړه او يو زخمي و ، ما دتور پله سره وليدل ، يو ستا ورور تورک و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په ژوند میراث شول

نور محمد لالا ډېر خواخوږی سړی و ، دهرچا په غم او ښادۍ یې ځان خبراوه ، ترخپله وسه یې دناتوانه اوبې وسو خلګو مرسته او کومک هم کاوه .

په دغه خپله خواخوږي سره هرچا په ښه نامه یاداوه بس دهرچا غم ورسره و ، کله کله چي به څه بده پېښه یا ظلم شوی و نو اول به یې اثر دده پرمخ معلومېدی ، کله کله به دغو بې انصافیو او ناجایزه پېښو داسي زور پر وکړی چي ویل به یې راځئ له دې ښاره کډې بار کړو نه انسانیت شته او نه دانسان قدر هغه بله ورځ یې لالو اکا ته وویل : ته هره و رځ راته وایې صبر کوه دابه سړی ښنګه وکړي ، لالو اکا خبره ورغبرګه کړه : بیا چا ګلان کرل چي مځکه یې ستا پرطبیعت نه وه ماته کړې ، نور محمد چي پېښې ډېر زهېر کړی و په لاس یې دتندي خوله وچه کړه ، دمنګي اوبه یې پرسرپورته کړې ، خبره ته حیران و چي له کومه یې شروع کړي خو آخیر یې وویل: لالو اکا څه درته ووایم: ته لکه چي نه څه اورې او نه څه وینې ، دلته څوک شته چي ګلان وکري یا دګلانو کار کړي ؟

دلته خو خلک اغزي کري اغزي.

لالو وویل: وروره زه خبر یم چي دغه حال دی چي هیڅوک ګلان نه کري .زما خپله په پښو کي ډېر اغزي مات شول چي لامي دګلانو پرخوا ډېر زور دی ، څه وکړم له وسه مو څه کیږي ، څوک به مو ناره واوري ، وایم ښار ناپرسان دی بس یو ګوزاره به کوو ، ښه ته ووایه ، چي بیا دي څه اورېدلي دي چي داسي دي زړه درته ډک دی.

نور محمد وویل: هرڅه مو اورېدل خو دژوند دمیراث مو نه و اورېدلي. هغه بله ورځ دلاندي کلي څخه راتلم چي په لاره کي مي یو سړی ترنظر شو ، ډېر مي حیران – حیران ورته کتل نه پوهېدم ، چي مسافر دی او که لېوني ، خواره واره وېښتان، رنګ یې تک ژېړ و ، دمخ ښه الوتې ، حال یې ډېر خراب و په دغه چورت کي ورنژدې شوم سړی روغ راته ښکاره شو ، ترسلام د مخه یې ترلمن ټینګ کړم او راته ویل یې کښېنه ولي داسي په چورت کي راته ورک شوې ؟

دده سختي ورځي له ماڅه هم دسلام وراچولو وار خطاکړ، خو سلام مي ورته وو ایه. دده په جواب مي سره نه شو خلاص ، ددوبي سره غرمه وه دکور پرخوا مي هم تلوار و، خوبس ورسره کښېنستم لږ ساعت وروسته مي سړی وپېژاندی چي سد و ګل دی دپلاني ...... دکاله ، ښه دپلار او نیکه سړی و ، ورته ومي ویل: څه درپېښ شوي دي ؟ ته او داحال دی ؟ لږ ګړی خاموشه او پټه خوله و ، اوښکي یې پر مځکه وڅڅېدې زماهم سترګي ورسره لندي شوې ، خدای ﷻ شته دغریب پرحال مي ډېرزړه وسو ، ما هم په خبرو کي خپل نوم وریاد کړی ، دده به هم نه وهېر ، تاواورېدل لالو اکا : هو ما واورېدل نوره قصه راته کوه نور محمد وویل: بیا نو سدو ګل راته وویل نور محمد لالا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي ورځ تیریږي تیاره زیاتیږي. له کومه سره یې درته بیان کړم تاته ښه درمعلومه وه چي هیڅا ته مي تاوان نه دی وررسولی او نه دچا په تاوان خوشحاله وم ، ښه ماجت (مسجد) ، ښه مېنه ، دمېلمه کوټه ، دوه باغه ، دپالېز او کښت مځکه ، دوې باوړې ، وایم ښه ژوند مي درلودی خو د خدای ﷻ کارونه دي خدای ﷻ ښه په پوهېږي چي نن بیا پر دې حال یم.

نور محمد ما ورته وویل: بې شکه دادخدای ﷻ کارونه دي چي داسي کیږي وایم چي درپېښ شول چي دې حال ته راورسېدې؟ زه سم په حال نه یم خبر.

سدوګل وویل: نورک لالا څه به دي سرپرله ګرزوم "جاندو" خوښه پېژني چي زما تربور دی چي زه خدای ﷻ په ښه باد وهلی یم ، له هغه وخته یې راسره اخیستې ده او تر ننه یې سم قدم نه دی راسره ایښی ، په حکومت یې بندي کړم یم ، ځو ځایه مځکه یې راڅخه لاندي کړې ده ، هیڅ مي په وسه نه ورسره کیږي راباندي زورور دی او نه بل چا رېغ ورته کړی دی. چي ولي ظالمه: داظلم کوي ، وایم دغه کال په کال چي کاختي دي ، بارانونه نه کیږي ، برکتونه ټول شول ، خوشحالي نه شته وایم داخو ټول زموږ عملونه دي تاواوربدل نور محمد لالا ، نور محمد : هو ما واورېدل وایم په دې کي خو هیڅ شک نه شته چي موږ دزورور ملګري یو او ظالم ته مو په ظالم نه دي ویلي.

ښه ته قصه کوه:

سدوګل وویل: وایم هغه ډېر ظلمونه راسره وکړل ، دوه کاله مخکي یې ځوان زوی داسي راوواهه چي له هغو وهلو مړ شو ، چامي ناره وانه وربده. دحکومت خلګو ته یې پیسې ورکړې ویل یې داغل وموږ مړ کړی.

ترهغه دمخه یې یو ه لور راڅخه وتښتوله ، ګوره چي مړه یې کړه کعه یې پریو چا خرڅه کړه ، توري مځکي مي پسي سپیني کړې پروطنو – وطنو وګرځېد م هیڅ درک مي یې پیدانه کړی ، بس نویوزه اویوه کوروالا سره پاته شوو او داغمونه". په دغه حال کي سدوګل سرکښته وځړاوه او څه اوښکي یې پر مځکه وڅڅولي ، لږ ساعت وروسته یې سر راپورته کړی او داسي یې وویل: شپږ میاشتي مخکي یې عرض راباندي وکړی ، ویل یې تازموږ درمې سپې وژلی دی ، بس دحکومت سړي راغله او زه یې لاس تړلی په بند کي واچولم. دپوښتني ځوک مي نه و زما دځوان زوی غورچا ونه کړ، مګر دظالمانو او زورورو چي سپی په خپل مرګ مړ شي لا یې هم پوښتنه کیږي او ما غوندي غریبان یې په تور بند ته اچول کیږي.

وایم څه درته ووایم: زړه مي له تورو وینو ډک دی" خدای ﷻ پاک مو دي له دې ظالمانو خلاص کړي ، بس په دغه بند (زندان) کي یې اچولی وم ، چي تاڅنګه زموږ سپی وژلی دی ، هلته مي تر شا په کور والا (مېرمني) پسي زړه ختلی و ، چي پر هغې خوارکۍ به څه تیریږي. هغه هم دغو غمو لېونۍ کړې وه ، یو وار دوه مي حال په وشو چي کله –کله دکلي یوې سپین سري یوه ګوله ډوډۍ ورته راوړې ده یا یې داوبو لوښي ورسره ډک کړي وو ، خو آخیر –آخیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسدوګل ستونی له ژړا ډک شو، زني يې وبلګېدې ، له سترګو يې اوښکې کښته وڅڅېدې ، زما هم سترګې ورسره لندې شوې زړه مې راته وويل: چې مخ پرغره ونيسم يا يوه تېره چاړه پيدا کړم او په د غو ظالمانو پسې يې را واخلم ، چې پېژنې يې وژنه يې ، خوله وسه مې هيڅ نه وه پوره بې له افسوسه ، لږ ګړۍ وروسته ما ورته وويل: سدوګل لالا بس خدای ﷻ ته په صبر کوو، نو آخير څنګه شو ؟ سدوګل سترګې په لستوڼي وچې کړې او داسې يې وويل: هو نور محمد لالا خدای ﷻ دې وکړي چې له دغو ظالمانو څخه خلاص شو ، نو آخير داسې وشو چې يوه شپه مې مېرمن په اوبو پسې راوتلې وه ، چې ځنباک يا اودس څه اوبه راوړي ، پام يې نه شته دباوړۍ و څاه ته ايله شوه ، دوې ورځې وروسته خلګو راکښلې وه ، بيا خو نو دمسکين کور دی چې دسپين کفن وس نه لري ، دکلي سپين سرو په هغو کاليو او پوړنې کې ورته کفن ورکاوه ، چې د کلي څو ځوانانو په دغه وخت کې دکفن ټوکر ورته راوړی او ويل يې: دغه يې ورکفن کړی ، دغو ځوانانو داهم وويل: نور نو موږ دغه ظلمونه نه شو زغملای، موږ به نور دجاندو رنګه ظالمانو نسونه ورڅېرو او دسدوګل غوندې غريبو خلګو پرڅنګ به درېږو او غور به يې کوو، بس دغوځوانانو حاجي مدو اکا چې ښه مشر سړی د ی، حق نه پټوي دځان ملګری کړی و او راغلل زه يې دبنده څخه خلاص کړم ، کلي ته ولاړم ځوک پاتا (فاتحې) ته نه دي راغلي ، ولې بې وسه سړی وم له بې وسه خلګو سره څوک غمرازي کوي ؟

شپه دوې مې هلته تېرې کړې ، ديوازيتوب ژوند و که ديوې خوا د " جاندو " څخه مې دمرګ بېره وه ، خو هغه ما له خدای ﷻ راوستلې وه ، دبلې خوا بې کسې اونېستې وه لاره راڅخه ورکه وه چې څه وکړم هسې خو " جاندو" په ژوند ميراث کړی وم ، بس دغه لوښې او تورې (کالې) مې په موټر کې راواچول ، موټروان ته مې يو دېګ او جوال په کرايه کې ورکړی، نغدې خوما نه درلودې اودلته يې راورسولم ، اوس که دې خوښه وي زما جايداد به ستا په نوم تاته درکړم وايم چې دغه ظالم يې خورې نو يې ستا .

نورک وويل : زه چې کيسې ډېر سوځلی وم دغسې بې اختياره ځينې راولاړشوم او دغه دی تراوسه مې سر پرله ګرځي.

لالو اکا اوس يې نوګلان بولې ، که اڅغې زموږ د خلګو دغه حال دی ، چې په ژوند ميراث شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخندا او تعجب خبري دي

ډېر خلګ راغلي وو ، دعلاقې خانان ، ملکان ، دوکانداران او څه غریب خلګ او دحکومت چارواکي هر چا په زړه کي یو څه جوړه کړې وه چا فکر کاوه چي دلته به مي څوک وپېژني چا ویل ، چي حکومت به څه راکړي یا به څه محصول او غم راباندي کم کړي ولي چي دادترقۍ او پرمختګ لپاره مجلس او غونډه ده.

خیرهر سړی دخپل فکر نیلی ښه پرځغلولی و " که له یوې خوا ګرمي وه خوله بلې خوا نه اوبه و ې، نه داوبو خدمت ګار . څو دښېر بتو جېکونه وو هغه هم صرف دمعززینو مخ ته پراته وو ، دچوکیو هم دغه حال و ، درانه او سرمایه دارخلګ پرچوکیو او غریب خلګ پرمځکه ناست وو ، ډېري خبري وشوې خو هرچا داکوښښ کاوه چي داسي خبره ونه کړي چي دحکومتي چارواکو بانه درانه اوخوابده شي ، چا دامن او کرارۍ صفت کاوه ، چا دترقۍ کارونه ستایل ، ملک نصرو ، چي له حکومته یې ډېر څه وړي وو ، څو کاله یې مالیه (ټېکس) هم نه و ورکړی اوڅه نور جرمونه یې هم کړي وو ، دحکومت او حاکم صاحب ډېر صفتونه وکړل.

حاجي شاګل وویل : دانوی حاکم چي راغلی دی دا د لوی او لوړ خاندان سړی دی ،هغه بل کال زه ددوی کور ته ورغلی وم دده له پلار سره شل کسه غله او بدماشان (بدمعاشان) په کوټه کي ناست وو ، خلګو وویل : داکور هیڅکله له مېلمنو نه دی خالي شوی ، دوست محمد اکا چي ښه خواخوږی سړی و هم دلته ناست و داټولي خبري داسي پرلګېدې لکه دمار زهر ، خوبده داورېښه وه چي سرمایه دار نه و ، په دې وخت کي دغونډې دمطلب او مقصد په باره کي لیکل شوي کاغذونه پردېوالو ولګول شول. چا – چا ته هم دانه مانه ورکړل شو او یوه حکومتي افسر دغونډې مقاصد هم بیان کړل ، دغه وخت چي دچا په دغو خبرو سر خلاصېدی په هغوی سرونه کښته وځړېدل ، نه پوهېدل چي څه وکړي او څنګه رشتیا وواېي او دغه خبري ردي کړي.

" په دې حال کي حاجي نذر ګل اکا لنګوټه پرسرسمه کړه ، پټو یې پراوږو واچاوه دغسي دخبرو ځای ته بې واره راولاړ شو خلګو ټولو یو بل ته سره وکتل او دایې سره وویل : اوس یې ګوره ما نه درته ویل ، چي حاجي صاحب دپلار اونیکه څخه خان دی ، دقام دیندار ه مشر دی ، هر وخت یې دولس غم خوړلی دی ، دظالمانو څخه نه بېرېږي او نه دغلو ملګری دی اوس یې ګوره ! حاجي نذر ګل اکا په دغه وخت کي په خبرو پیل وکړ،

واورئ خلګو دغه څه چي تاسي واورېدل داصرف خطاایستل دي اولېوه په خړسپي تېرول دي.

موږ نور دغه لېوان دخړ سپي په نوم په رمه کي نه پرېږدو ، چي دمېږو نسونه ورخیري کړي . پرموږ یې لکه چي دحیوانانو فکر کړی دی که څه ؟ امنیت چېري و په سپینه ورځ غلو لاس اچولی دی ، شپه خو لا څه کو ې، هره ورځ چي اورې یوه دوې غلاوې شوې وي ، دالا څه کوې ، هغه بله ورځ یې په هغه لاندي کلي کي څنګه ښه ځوان ویشتلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ، سړی ماښام خپل کور ته زړور نه شي ورتلای ، دشپې چې سخت مریض پېښ شي هغه بله مري یا به یې خلګ دسر په سودا ترډاکټره رسوي ، دااوس امنیت دی دې ته تاسي امنیت وایاست ؟

ولي حکومت او مشران دغه شپږ کسه غله نه نیسي او سزا نه ورکوي ؟ دغه بې کاري خوټوله دغه زورور جوړه کړې ده ، ولي رشتیا نه سره وایو ؟ داسي معلومیږي چې ددې نوي حاکم سره نور غله ډېر شوي دي ، موږ له حکومته غواړو چې دا حاکم لېري کړي او هغه بل پخوانی حاکم موږ ته راولي ، هغه حاکم ښه سړی و ، هغه په هر کال کي عدل کاوه هغه دخان او غریب فرق نه کاوه ، " په دې حال کي ډېرو خبرو او جذبې دحاجي صاحب په خوله کي ناړي وچې کړې ، سفر محمد دغه وخت یو ګلاس اوبه ورکړې ، ها حاجي صاحب یو وار دایو غوړپ اوبه وڅیښنه تر ژبه دي جارشم ، رشتیا چې ایمانداره مشر یې ، وایم تا دي خدای ﷻ پاک زموږ له مینځه څو ورځي نه باسي ته خو دپلار اونیکه سړی یې " .

حاجي نذرګل اکا تراوبو څښلو وروسته وویل : دحکومت سړو داوویل ، چې موږ به درایت یا عوامو څخه دا... دادغم د محصول (ټېکس) په نامه اخلو او دوه کلي مو په دې درونړول چې هلته به یو پارک دساعت تېري لپاره جوړ کړو ، یو کلی او څو دوکانونه لا نور هم درنړوو ، زه وایم چې حکومت داسي دی لکه ورور او رعیت یا عوام داسي دی ، لکه بل ورور نو زما په فکر ورور ته نه ښایي چې دورور کور ورونړوي.

کاکا زموږ خلګ دماښام ډوډی نه لري ، دی موکورونه رانړوي او دساعت تېري میدان راته جوړوي. دغه ته حکومت ترقي وایي ؟ دخندا او تعجب خبري دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به دنړۍ اتل ستاسي ګوتونه پالش کوي

تورو ښېتان، ښې غتې سترګې ، دګلاب په شان مخ ، کړه وړه يې ښه پرله برابر وو ، داسي معلومېدی لکه له يوې ښې درنې کورنۍ څخه چي وي ، مګر لباس يې داوخت نه وپرله پوري . خيرن او غوړ کالي ځای پرځای پيني هم باندي معلومېدې ، لکه دبل جامې(کالي) چي يې اغوستي وي ، پرتن يې برابري هم نه ښکارېدې ، دوکاندار ورته وو ويل:

ولي سبق نه وايې چي داکار کوې ، ګلزار چي په کار بوخت وو ويل: ښه دی کاکا جانه وبه يې وايم. دوکاندار ورته وويل: کله به يې ووايې ؟ګلزار وويل: چي مړ شم بيا به نو ډېر سبق ووايم: دوکاندار وويل: څنګه چي مړ شې بيا به نو ډېر سبق ووايې.

"ګلزار چي ددوکاندار يو ګوټ (بوټ) پالش کړی و اوبل پاته وپرمخ راغلي خولي يې لکه پرګل دشبنم څاڅکي دلاس په چپه خواپاکي کړې او دوکاندار ته يې وويل: زه مجرم يم ، زه بايد اول ووژل شم.

دوکاندار چي يو لاس يې په سودا اخته و او فکر يې دهلک په وناولده خبروکي و او حيران و ، ويې وويل: ښه هلکه ته سمه خبره وکړه ته څنګه مجرم يې او تا څه جرم کړی دی ؟

په دې کوچنيوالي کي خو زموږ کوچنيان هيڅ جرم نه شي کولای ، سها روخت ناری(ناشته) وکړي ، شيدې ، هګۍ او څه نور شيان ورسره وخوري ، سرپه هنداره کي غوړ او برابر کړي بيا يې نو په موټر کي راواخلو او دښوونځي په دروازه کي يې کښته کړو ، غرمه ناوخته يې بيا په موټر کي راولو ، ماپښين بيا بل استاذ چي موږ يې ماسټر بولو هغه ورته راځي ، انګلش او نور څه ورزده کوي ، مازديګر بيا څوک کرکټ يا فټبال او نور څه کوي ، ښه ته ووايه: تاڅه جرم کړی دی ؟

دګلزار چي دغه وخت دخپل ولس ا و دځان تول زحمتونه او دردونه يوپه يو مخ ته پراته وو او ددغه دوکاندار او دنوري نړۍ دولسونو ناز او نخرو دده دسترګو کاسې له اوښکو ډکي کړې وې ، داسي وويل:

زه په دې مجرم يم چي زه دافغانستان يم او افغان يم ، موږ يو نيم ميليون شهيدان ورکړل ، دوه ميليونه معيوبين ، ګوډان او ړانده شول ، پنځه ميليونه زيات او کم مهاجر او کډوال شول، وطن مو کنډواله شو.

کونډې او يتيمان مود مجبورۍ فقر ته اړشول ، څوک په نيم نس دنورو منتونه پرځان وړي ، په ګاونډې او عربو ملکو کي په نيمه مزدوري درانه کارونه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته هلته چي دچا خوا ورته بده شي ورته وايي : ته هم خبري کوې ته خو ماجر(مهاجر) يې. هر ځای چي څه بده پېښه (واقعه) وشي ، هرڅوک يې وکړي ، نوښه او آسانه کار دادی چي پر افغانتن وتړل شي ، ګلزار چي په خبرو ښه موسم نيولی و، دوکاندار هم لاس ترزني ملامت غوندي ورته کتل ، څه نور خلک هم ودې مجلس ته غوږ وو ، ګلزار وويل: کاکاجانه تا واورېدل ، موږ همدغسي هرڅه په خپل وطن کي درلودل.

يوازي موږ دوې کوتی چي تاسي يې بنګلې بولئ ، دوه باغونه ، ښه ډېره مځکه ، دري غواوي ، شل ډېرش پُسونه ، دوه ښه اسان ، دسپرتيا موټر وايم څه درته ووايم: خدای ﷻ پاک هرڅه راکړي وو داسي نو هرڅوک درواخله چي څه ناڅه شی يې درلودی ، ښه جنت غوندي وطن .... ښه باغونه ، رواني اوبه دوطن مېوې په مونږو ملکوو ته تللې ، وايم په جنت کي اوسېدو دلته خو اوبه لاپه بيه دي . ګلزار چي دمهاجر-مهاجر په نامه دنورو افغانانو په څېر ډېر تنګ شوی و ، ايله اوس يې دخپل زړه دتاوايستلو لپاره دوکاندار او څه نور کسان دخپلو خبرو تراغېز لاندي راوستي وو، دلته نژدې يوه سړي ګلزار ته اوبه ونيولې ها دا يو غوړپ اوبه وڅيښنه هلکه ودي ژړولو ، ګزار اوبه پرسر پورته کړې ، بيا يې برش پرګوټ (بوټ) وګرځاوه او خپلو خبرو ته يې داسي دوام ورکړی ، تاواورېدل کاکاموږ دغه ښه ژوند ، جنت غوندي وطن ، په ميلينو انسانان دخپل وطن ، ناموس او عزت لپاره قربان کړل ، که ددغه سره ښامار روس مخه موږ نه وای نيولې ستاسي به څه حال وای ، موږ په خپلو قربانيو سره دغه ښامار له دنيا څخه ورک کړي او دنړی نورولسونه مو هم ځيني خلاص کړل ، اورېدلي مي دي چي زموږ نيکه ګانو په دې پېړۍ کي دنړۍ يو بل قوت " انګرېزانو " ته هم ماته ورکړې ده.

اوس نو افغانان ددې وړ دي چي سړی يې پر لاسو مچ کړي او دنړۍ اتل او قهرمان ته اتل او قهرمان ووايي او که يې خلک په ډېرو وولي او ددغه زخمي زمري پښې نوري هم ورماتي کړې.

دادنړيوالو انصاف دی چي هغه سره ښاماران اوهغه زموږ قربانۍ يې هېري کړې ، چي لامي اوس هم پرکراره نه پرېږدي او زموږ پر سر سوداګري کوي ، دغه دلته هلته چي دخلکو بچيان او مېرمني بې غمه ګرځي داخوزموږ دمېړاني برکت دی.

ولي لا داخلک حقيقت نه مني او موږ ته په سپکه سترګه ګوري ، په دغه وخت کي ددوکاندار او څو نورو ولاړو کسانو په سترګو کي اوښکي ډم ولاړي وې او هېڅ جواب يې نه درلودی ، ګلزار چي دواړه ګوته پالش کړي وو او له درده يې پر دوکاندار وروغورځول ، ها واخله ، اوس به دنړۍ اتل ستاسي ګوټونه پالش کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او اخري سلګۍ یې دي

دګلاب ګل و ، ټول کلي په ښایسته و ، پلار او مور به هم ښه نازاوه ، ماښام به یې له بازاره پلار څه ناڅه شی ورته راوړی ، په دغه کوچنیوالي کي خدای ﷻ له ښایست سره – سره ښه عقل او پوهه هم ورکړې وه.

کله کله به د ماما یا خاله زامنو کور ته بوتلی ، هلته به یې څو شپې وکړې هیڅ بد یې نه کول، هرشی که به یې ځایه پروت و ، هغه به یې پرځای ایښوول. چاکو ، اورلګیت(باکس) او دوایي چي به یې دنورو کوچنیانو په لاس کي ولیدل مشران به یې په خبرول. هر وخت به یې لاس ، مخ او کالي پاک ساتل. بس هغه دچا خبره خدای ﷻ ورښوولي وو ، هر چا به " چارګل " ښه یاداوه. وایم په ټول کلي کي صفت یې کېدی ، له خپلي خور جمیلې او مور سره به هر وخت دکور په کاروکي بوخت و ماخوستن به مور ورته وویل: چارګله زویه سترړی شوی یې ، نور ځایونه به زه هوار کړم ته ورشه ویده شه ټوله ورځ دي آرام نه دی کړی.

چارګل به ویل: موري ماته ښه کارونه خوند راکوي هغه بله ورځ مي پلار ویل: دهر چا سره مرسته کول دښه انسان علامه ده. کله – کله به له پلار سره دلویانو او مشرانو خلګو مجلس ته هم تلی او هلته به یې دمشرانو خبروته غوږ نیوی او خبري به یې زده کولې ، چېري چي به په کلي کي ډوډۍ او مېلمستیا وه ، نو هر چا به " فتح لالا " ته ویل ، چي چارګل دي هېر نه شي هغه به خامخا درسره راولې.

دسبق سره یې ډېره مینه وه سهار وختي به مسجد ته د سبق لپاره تلی ، سکول(ښوونځی) په کلي کي نه و ، ماښام تیاره چي به یې پلار له بازاره راتلی ، نو ده به تر راتلو پوري انتظار ورته کاوه ، اودلاري خواته به یې کتل. پلار که به یې ټوله ورځ سترړی و یا به یې څه خپګان یا خوابدي لرله ، نو ماښام به د چارګل او جمیلې په خوږو او ښو خبرو هوسا کېدی.

چارګل به کله –کله پلار ته ویل: پلاره ما هم بازار ته درسره بیایه ، زه به هلته کومک درسره کوم خو پلار به ورته ویل: زویه ته لااوس کوچنی یې ، ته اوس خپل سبق وایه.

چارګل: هو پلاره زه به سبق وایم ، سبق زما خوښ دی ، دهغه لاندي کلي ملا صاحب چي نصیحت کوي ، ږغ یې زموږ کورو ته رارسېږي ، داسي ښې خبري کوي زه هر وخت غوږ ورته نیسم.

یوه ورځ چي فتح له بازاره ناوخته ماښام کورته راغلی د چارګل مور ورته ویل: سړیه یو وار دي داجمیله په موټر کي ډاکټر ته وړې وای ، له غرمې څخه ډېره په عذاب ده ، ماپښین مي حال درلېږی خو هغه ثوک نه سو پیدا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فتح چي لور ته ورتېر شو ګوري چي هغه پربل حال ده ، رنګ يې پر وکړی ، لوري جميلې څه درشوي دي ؟ خو جميلې رنګ نه شو کولای ، يوائي يې سر ته لاس ورووړی يعني دسر له درده ډېره په عذاب يم ، دپلار او مور سترګی په اوښکو لندې شوې چارګل هم ټوله ورځ دجميلې په ناجوړی دېغ او اخوابدی و ، له فتح څخه نوره ورکه شوه ، دغسي وموټر ته وخوت او په ډېره تېزی يې موټر پر شا راوست ، چي مخ يې راوګرځوي ، يو ناڅاپه يې رنګ ترغوږشو دغسي دچارګل مور هم په ناره کړه ، خوله دي له خاورو راډکه کړه فتح چي له موټره راکښته سو ، ګوري چي چارګل زوی يې په موټر وهلی دی او اخري سلګی يې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس ټلفون کښېږدي

پردل وویل: نوروز اکا په یاد دي ، دي. زموږ دکلي ښنګه ښه ژوند و ، چا په لږ درلودل چا به کم ، دچا به لس دچا به شل دچا به زیاتي مېږي او وزې وې ، شپانه به خپله رمه پروخت د څر لپاره بېوله. له رمې سره به دوه غښتلي سپي هم ورسره وو چي یو لنډۍ او بل برګی نومېدی.

وایم: پرداڅرډي حد لېوان نه شوای پرراتلای ، رمه چي به کلي ته راورسېدله ، مېږي او وزې به پرکونه سوې او دخپلو کورو په لور به داسي ورپرېوتې لکه دډېرو شپو پردېسي چي وي ، د هر کور له خوا به دوریو او مرغو مانو اوازونه پورته کېدل ، او دخپلو مندو و راتلو ته به په هر کلي کي وو ، یووار به مېږي اووری ، وزې او مرغومان سره ګډ شول ، مېرمني به کټوې او لوښي په لاس ورته ولاړي وې څو دلوشنګ له کاره ځان فارغه کړي.

هوا او اوازونه به سره زمزمه کېدل ، دخوشحالۍ فضابه جوړه وه ، نو روز اکا پرتندي لاس تېر کړی ، لنګوټه یې ومخته کښېښودله ، سترګي یې له اوښکو ډکي وې ، زیاته یې کړه ، رشتیا هم پردل لالا هغه ښه وختونه وو ، شیدې ا و مستې هرځای ډېري وې ، غرمه به یخو او سړو شلومبو دتبۍ له دوډۍ سره ښنګه خوند کاوه ، دکلي شا وخوامځکي به په پالېزو کرل شوي وې ، هندوانې او خټکي خو بې حسابه وو ، دغرو دچینو سړې اوبه او ددښت دګلانو بوی خو پر سړي باندي داسي لګېدی لکه شهد او عسل.

وایم: لکه دلقمان حکیم صاحب دوا او درمل اوس خو مو دادی تر زړه وینې څاڅي او سترګي مو له اوښکو ډکي دي ، دغه دوه دري کاله کاختي او هغه پخوانیو مصیبتونو هیڅ نه راپرېښوول ، مېږي وزې ، خو مو ټولي مړې شوې ، باغونه وچ شول ، کښت کرونده ختم شوه ، دخوراک شی نه شورا پاته.

وایم: وچ وړه لاله بازاره په پورراوړو ، اوس خو دادی پور لا څوک نه راکوي ، چاچي څه وس درلودی هغه بازار و او ښارو ته کډه شول ، چاته خواري پیدا کیږي او ډېري یې هلته دربدره ګرځي ، خواري او مزدوري هم نه ورپیدا کیږي ، داوبو غوړپ په څاګانو کي ودرېدی چي باغونه او رمې یې درلودې هغه وفقر ته اړشول.

پردل لالا وویل: هو نوروز اکا تا دقفر خبره وکړه ، هغه بله شپه مي په بازار کي وه ، په جومات کي یوه سړي دمرستي ږغ وکړی اویوې خوا ته یې پټو هوار کړی ، سړی شناخته رامعلوم شو ، ښه مي ورته وکتل چي خدای ﷻ دوست اکا و ، چي خلک سره ولاړل ، پوښتنه مي ځني وکړه ، دوې رمې یې مړې شوي وې ، په صحرا کي دځان پرمرګ ېېرېدلی و ، بل چا کومک ورسره کړی و ، دیوچا تر غوږې یې راوستلی و ، دومره خرڅ نه و ورپاته چي ځان تریوځایه پوري ورسوي یا یې ماښام وخوري، داسي نو ډېر درواخله ، نوروز اکا یو سوړ اسوېلی وکیښ او ویې ویل: یاره پردل لالا خدای ﷻ دي فضل کوي نیمه دنیا له فقره سره مخامخ شوه . وایم: یوازې دغه خدای ﷻ دوست اکا درواخله چي څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې مانده و ، هرڅه خداى ﷻ ورکړي وو ، هر وخت پر شلو کسو مېلمنو غښتلى و ، مګر خوارکى نن دادى سوال کوي ډېره سخته کاختي او وچکالي شوه .

پردل لالا وويل : دالکه چي ټول زموږ عملونه دي ، چي داسي راسره کيږي ، وايم ، زموږ څه کول دخلګو سره مو معامله ښنګه وه او له خداى ﷻ سره مو وعده ښنګه وه ، دخير او خيرات دروازې وتړل شوې. پخوا به ښنګه پسونه او غوايي د رب د رضا لپاره حلالېدل ، وايم : خيرات خو څه کوې فرض زکوة هم نه ورکوي ، پخوا چي به يې نه وې ليدلی پوښتنه به يې کول اوس چي په مخه درشي مخ درڅخه اړوي ، هغه ښه سړى به نو درته وايي . بس شکر دى معنا دا چي نوري خبري مه کوه راڅخه ولاړشه ، ستا به داخيال وي چي دامي دکلي دى يا مي دکاکا زوى دى ، دوکان او کوټې ته به ورشم ، پوښتنه به پر وکړم چي دروازې ته ورنژدې شې ، توري هنداري به يې وي سړى به نه معلوميږي ، چي څوک سته او که نه ؟ بيا نو ددروازې دخلاصېدو په چم هم نه پوهيږي.

کله-کله په لارکي يو سړى ولاړ وي ، هغه دمخه لا درباندي ږغ کړي چي حاجي صاحب نه شته معاف که ، وروره ولاړشه ، ته به پوښتني ته ورځې دوى چي وايي خيرات غواړي ،که دي بخت پرځاى و ، نو به دي دننه ورپرېږدي ، بيا نو دادرک نه درمعلوميږي چي روغبړ يا ستړي مسيا ښنګه ورسره وکړم او ګوتونه چيري وکاږم ، ته خپلي وصيلې او قرابت په مخه رااخستى يې ، خو په داسي ناولده ځاى کي ورننوځې چي که خداى ﷻ په خير ځني راوايستې ته چي روغبړ يا جوړ په خير کوې په دغه حال کي دي دوه يا درې ګلاسونه چپه کړي يا مات کړي وي ، ولې ستا کوټ او پټو دواړه درځيږي ، له نا پامۍ څخه دي پښه تر ځايه سمه نه رسيږي.

وايم : څه سر دي پرله ګرځوم پريوه لويه سرګردانۍ واوښتې ، په دغه حال کي هغه ستا قريب يا شناخته هم پرځاى نه وي ، يودوه منشيان يودوه کشران وي هغه هم چا پراخبار سر ځړولى وي ، چا يو کتاب يا دحساب ماشين مخي ته ايښى وي ، چا بيا ټلفون غوږ ته نيولى وي ، دالو الو (هيلو هيلو) نارې پکښې وهي او دابه سره وايي:

ښنګه سو ، درورسېدى ، بازار ښنګه دى ؟ بس درسره رايې نيسه ، دستي شل لکه درحواله کوم ، هو – هو بس صحيح دى ګټه کوي. دلته نو يو وار سره وخاندي په دغه حال کي بيا دټليفون يوه کيلۍ (بټن) ووهي اوس نو دهغه بل سړي خبري هم اوربدل کيږي ، بيا ورته وايي ښه موسم ښنګه دى؟

جواب: دباندي ګرمي ده ، خو موږ ايرکنډيشن ته ناست يو .

پوښتنه: برابې مو څوک مېلمه و؟

جواب: لنډو او پيرک ، ښنګه ورقي مو وکړې هوبازۍ چا وګټله ، موږ دوې بازۍ ځيني وګټلې ، ښې دوې بازۍ مو ځيني وګټلې ، بيا خو نو پر زورور واست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه: څه وخت ویده شولاست ؟

جواب: داسي د سهار خوا وه د سهار لمونځ هم راڅخه قضا شو ښه د سهار لمونځ درڅخه قضا شو ؟ هو.

پوښتنه : هغه نور چیري دي ؟

جواب : هغه لا اوس هم ویده دي ، زه اوس داسي ځانښت مهال ستا د ټلیفونه په رږغ راویښ شوم مخ مي لا نه دی پرېولی.

پوښتنه: ناری (ناشته) خو مو هم نه دی کړی ؟

جواب: هو اوس به مزدور راشي شیان به راوړي.

پوښتنه: نن ماښام چیري یاست ؟

ځواب: نن هم دلې یو ، نن نو بازي ډېره ګرمه ده.

دلته بیا داخبري سره وکړي اوکي – اوکي (Ok, Ok) بس ټلیفون کښېږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای (ج) دي وبخښه

چي دوري ورځي به يې نه سره وليدل داسي به وتاچي ويل هيڅ خوشحالي يې نه ده ليدلې ، توري مځکي به يې سره سپيني کړې ، يو په بل پسي به ګرځېدل هيڅ ځای به خوند نه ورکاوه ، کله چي به يې سره پيدا کړل تا به ويل دکلو پردېسان دي ، بيا به يې نو زړونه سره تش کړل او ټول رازونه به يې سره وويل: کله –کله به په يوه نيمه خبره کي ګيلې هم سره راغلې ، بيا به نوما نېجن او په کاږه مغزي سره ولاړشو او يو بل ته به يې ويل ستا خوښه ده ته دغسي کوه.

کله به ورځ دوې او کله به څو ورځي سره خوابدي وو ، مګر صادق او زلمی دومره سره ګران وو چي بيا به يې يو بل ته د پخلا کېدو لپاره پلمې لټولې ، کله به يې ويل: يا ته مه ښوره بله ورځ به داسي نه کوي ، ددوی په خوابدی به ټول کلی او ملګري پوهېدل ، ولي هر يو به داسي معلومېدی لکه پاچهي چي ځيني تللې وي ، ناسته ولاړه به يې دپخوا په شان نه وه ، کله به له صادق څخه نورو ملګرو پوښتنه وکړه: صادقه ! ډېر ديغ (خوابدی) يې سم مجلس نه کوې اونن دوهمه ده زلمی هم نه درسره معلومېږي ؟ صادق به وويل: کار به لري نه به وي خلاص ، جانان چي هم دکلي دښو هلکانو څخه و او دصادق او زلمي په خوابدۍ باندي خوابدی و ، شاوخوا يې وکتل خولې يې پر سرسمه کړه او صادق ته يې داسي وويل: ياره صادقه ستا او دزلمي په انډيوالۍ ټول کلی ښايسته و ، همځولي به پرتاسي راټول وو ، اوس چي تاسي دوه خوابدي شولاست له مور څخه مو لا رورکه کړې ده ، چي څه وکړو؟

يو وار يوه ته ورشو ، زارۍ ورته کوو او بيا بل ته ورځو چي څه پېښه ده ، خو يو هم حال نه وايا ست ، څو شپې ژوند دی چي په خوشحالۍ تېرشي ښه دی که په خوابدۍ ، دا به تاسي موږ ته نصيحت کاوه چي سړی يو دبل سره ښه کوي ، دصادق چي دغه وخت خپل ګران ملګری زلمی سترګو ته ګرځېدی او هغه خواږه مجلسونه چي هر يو يې لکه دشب قدر شپه يا دکوچني اختر ورځ چي هر کله نه وي ، که به ټوله ورځ هر څه سترې کېدل ، خو دمازديګر په مجلس او ليدو به يې ځان هوسا کاوه او مازديګر ته به داسي وو ، لکه څوک چي دجنت پر لار باندي ځي. صادق په جواب کي وويل: جانانه ته خو ښه وايې مګر ما په ټول ژوند کي چپ قدم نه دی ورسره ايښی. صرف هغه بله ورځ ما دا ورته وويل: باغ ته درغلم تاهيڅ مجلس نه راسره وکړی، بس پردې خبره زلمی خوابدی شو ، دوه درې واره به زه نور ورسره مخامخ شوی يم ، خو ده ځان پر خوابدۍ باندي اچولی و او لاره يې بدله کړې ده ، ښه ته وو ايه:

دی به زما څخه پردغه لږ خبره او ګيله باندي دومره خوابدی کيږي ، زه چي خدای ﷻ مه کړه دی پرسرباندي ووهم ، لا بايد دی خوابده نه کړي ، بيا زه ورغلم . په دغه وخت کي صادق دسمال له جيبه راوکيښ او سترګي يې په وچي کړې او ويې ويل: اوس ته وو ايه چي زه ملامت يم او که دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان ورته وویل : ماته همداسې معلومیږي لکه ده چي زیاتوب درسره کړی وي ، رشتیا هم څوک له انډیوال سره داسي نه کوي لکه ده چي له ستا سره کړي دي.

هغه بله ورځ زه ددوی په باغ کي ورسره ناست وم دزلمي مشر ورور "مهربان " ورته وویل : هلکه داصادق دي لکه چي خوابدی کړی دی ، چي اوس نه درسره معلومیږي ، خو زلمی هیڅ جواب نه ورکاوه ، صرف یې داوویل : هیڅ نه ده پېښنه. آخر مهربان ورته وویل: نن یا سبا به خامخا ورځي او صادق به پخلا کوي !.

" په دې حال کي جانان دچایو پیاله پورته کړه دصادق زړه له دردمنو خبرو ډک وو " ویې ویل : جانانه ! هسي مي تادزړه غوټه خلاصه کړه او زخمونه مي لا تازه کوې ، وایم څو ورځي مخکي دافغان اکا په پالېز کي په مخه راغلی ، مخ یې راڅخه واړاوه او لار یې راڅخه چپه کړه ، دبل چا خبره دوندي پرچانه درنېږي لکه دیو ګران دوست او انډیوال ، بیا دزلمي غوندي ښه انډیوال ، بس دی خدای ﷻ دې وساتي ما یې د انډیوال حق څه ورادا کړی دی ، څو واره ورغلم چي زیاتوب لا هم ده کړی دی.

جانان ورته وویل : صادقه چاي درواخله ، سړې سوې ما تېولي درڅخه وکړې ، خدای ﷻ به یې خیر کړي. صادق چي پیاله پورته کړه جانان ته یې وویل : صادقه ته دچایو خبره کوې ، وایم ما ته ددنیا هیڅ شی خوند نه راکوي او نه ددنیا په شیانو کي وفا پاته ده.

وایم تردې وروسته ددنیا هیڅ شی پرهیڅ نه بولم مګر زلمی مي یو وخت نه هېرېږي ، کوښښ کوم چي هغو ځایو ته ولاړنه شم چېري چي زه او دی سره ګرځېدو ، دده په رنګ چي څوک ووینم ، لا مي دی وسترګو ته ودرېږي ، دجمعې په ورځ تا راته وویل چي ما او زلمی اختر ته یوه رنګه کالي کړي دي ، له هغه دوکاندارسره هغه رنګه یوه جوړه کالي لا نور هم پاته دي ، هغه به ته کوې او ځان ته به یې جوړوې.

مادرته وویل : کوم شی چي ماته دزلمي یاد تازه کوي دهغه شي زه تاب نه لرم او بیا چي دزلمي په شان کالي ما اغوستي وي ، زما یو پتو دده دپتو په رنګه دی ، اوس زه هغه هم نه رااخلم او بیا زه اختر څه کوم ، اختر خو هغه وخت و ، چي زه په ښه زړه وم.

جانان ورته وویل : نوري خبري پرېږده درځه چي یو وار ورشو .

صادق وویل: دڅه لپاره ؟ بس دی نورنه ورځم.

جانان ورته وویل : هغه برابي ناجوړه شوی و ، بیا یې ډاکټر ته یووړی.

صادق وویل: دغه دی ولي یې ماته حال نه رالېږی ، زه به هم ورغلی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان وويل : ټوله شپه يې يادولې ، چې کله به يې درد سپک شو ، دستي به يې ماته وکتل او راته وبه يې ويل : ته وايه ما به صادق وبخښي او يو وار به يې ووينم ؟

ماخو ډېرې پرې وسره کړې دي ته وا اوس به يې نه راولې ؟ مابه ورته ويل اوس خو شپه ده سهار چې دى خبرشي خپله به راشي " بيا به يې لږ تسلي او ارام وشو " نو اوس درځه چې ورشو او هغه دى دزلمي ورور يونس هم زموږ وخواته په منډه راروان دى ، يونس چې رانژدې شو ، ساه وهي . هلئ –هلئ جانانه ، جانانه ، صادقه راځئ – راځئ ما ټول کلى درپسي ګښت کړى دى ، هلئ راځئ زملى ډېر په عذاب دى ويل يې صادق راولئ ، چې يو وار يې ووينم.

" دصادق او جانان هم په دې خبره سره حال بدل شو ، سترګې يې له اوښکو ډکې شوې ، بس په منډه راروان شول چې راورسېدل ، دغسې په خلګو کې دزلمي وخواته ورتېر شول ، ګوري چې پرزلمي دمرګ خولې ورماتې دي ، صادق په ګانګوره او ژړغوني آواز پرې ږغ کړه . زلميه ، زلميه !

زلمي چې داږغ واورېدى چې صادق دى سترګې يې راروني ړې ، شونډان يې سره وښورول ، معلومېدى لکه صادق ته چې وايې ما وبخښه او رخصت راکړه .

په دغه حال کې دصادق پرمخ اوښکې راروانې وې او دآخر ځل لپاره يې پر تندي مچ کړ او دايې ورته وويل : ته ما وبخښه ته حق را پل (وبخښه) کړه ! ماولې ستا په ناجوړۍ ځان نه وخبرکړى ځنګه ژر راځخه ولاړې ، زه هم نور ژوند نه غواړم صادق هم دغسې بې حاله ولوېد او دواړو خپل پور اداکړې.

خداى ﷻ دې يې وبخښي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي فکر او سوچ په کار دی

نن مانښام يې دډوډۍ پروخت دجهانګير او لاجورد زامنو قيصه کوله ، حاجي صاحب ښه سړی دی چاېې نوم په بده خوله نه دی اخيستی ، په کورکلي کي يې دهر چا په غم او ښادۍ ځان خبر کړی دی ، له بې وسه او بې کسه خلګو سره يې تر خپله وسه مرسته کړې ده ، دژوند تودې او ترخې ډېري پرراغلي دي ، تل به يې زامنو ته داويل چي خپله ګوزاره کوي ، دچاپه کار ، کار مه لرئ که مو ښه دچا سره کولای شوای خو ښه کنه بد چا ته مه رسوئ.

دژوند يوه ترخه انسان ته ډېره ګرانه پرېوځي که يې څوک په ساړه دماغ اوسم فکر برابره نه کړي وايم ، له کوچنۍ خبري څخه لويه خبره پېښيږي ، که پر بدو واوړي ستاسي په ياد دي هغه بله شپه چي باران شوی وو ، دجهانګير اکا دکوراوبو بله لار نه درلوده دلاجور پر کور ورتلې ، دلاجور زامنو داوبو لاره وربنده کړه ، چي نور موږ دغه اوبه پردې خوانه پرېږدو ، هغه و چي ددواړو کورو انسانان پرله راووتل پرځای ددې چي په خبره سر خلاص کړي او يو دبل زور راوړي ، په لرګيو او بېلچو يې يو بل سره ووهل. جهانګير اکا سپين ږيری سړی و ، په سر کي ووهل شو تړاکتره پوري لانه وو رسېدلی چي پر لاري مړ شو ، هغه شپږ اووه سرماتي خو لا پرېږده وايم ، خدای ﷻ مودي يې له حاله وساتي.

"په دغه کال کي دحاجي صاحب کشر زوی دلاس پرېولو اوبه راوړې ، دولت چي دپلار خبروته غوږنيولی و ، خپله اوږده خاموشي يې ماته کړه او ويې ويل : هو پلاره ! ددواړو کورونه خراب شو ل ، يو خو قتل و شو ، بل بدي وريپېښه شوه ، دايې لا څه دلاجور زامنو کډه بار کړه ، ښه کور ، ښه محله ، دبازار ښه کاروبار ، داټول ځيني پاته شول ، څوک وايي ربګ ته به تللي وي ، څوک وايي صحرا ته به تللي وي ، داشين ژمی او دا ودوی خوارانو ته وريپېښه. حاجي شاګل اکا چي دښوروا په ګوله پسي دشلومبو غوړپ وکړ ، لږ يې ګوله ترستوني تېره شوه ، ويې ويل : هو ! زويه دغه ګوله مي ترستوني نه تېريږي چي ددوی حال راپه ياد کړم. وايم ، موږ دغه دی په ژمي کي لا شلومبې نه قضا کوو هغه نور نعمتونه خو لا پرېږده.

وايم ددو ی خوارانو به څه حال وي چي ځان له يخه خوندي کړي او وچ اوږه ورسيږي ، پاچهي به يې و بولي ، په دغه لا کله خلاصيږي ، نوري خوارۍ هم ورته ګوري ، دخدای ﷻ عذاب خو لا پرېږده ، مازديګر ادم لالا په جومات کي ويل: چي د لاجور هغه سپين ږيری ورور او وراره هم حکومت نيولي دي چي ورور دي څه شو. داغريب خو په هيڅ نه وو خبر ، بې ازاره سړی و. دغه يو بچی يې و ، هغه يوه مزدوري ورته کوله ، په دغه يې ګوزاره وه اوس يې نو دوې تورسري (ښځي) په کور کي پاته شوې ، هغه وو درې کلي لاندي دچا په غوږې "څنګ" کي همسايه وو هغه دچا خبره ده وجود رويه لانده هم سوځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دغه حال کي ددروازې کړپ شو او " پایند " له بازاره راورسېدی ، ترسلام وروسته پلار او ورونو سترمسیا ورته وکړه ، دولت ورته وویل :مورې لږ انتظار وکړ هغه ته وځندېدې ، بیا مو نو ډوډۍ راواخیستله ، هغه هم دډوډۍ په خوند نه یو پوه شوي دغه دلاجورد زامنو دغم قصه مو کوله.

پایند په جواب کي ورته وویل : دوکان مي پروخت بند کړ ، هلته مي لږ دوايي رااخیستله ، چي پرلاري جمعه ګل لالا راسره ملګری شو ، هغه هم دغه قصه کوله ویل یې دلاجوردزامنو چي دشپې کله بارکړه په هغه شپه خو باران اوربدی ، ختیې وې تریوځایه چي تللي وو پرلاري یې موټر چپه شوی و ، وایي ، چي دوه درې پکښې مړه او ځو نور ټپیان او خوږدي ، سم یې لا حال نه دی معلوم ، له کوچنۍ خبري څخه داده دوني (دومره) لویه خبره پېښه شوه ، بس پلاره هغه ستا خبره.

چي فکر او سوچ په کار دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغریبه مړه شوه

"ولي اکا ښه سړی و ، څوک یې نه وو ازار کړي ، دیو وزري او یوائیتوب ژوند ډېر پر تېر شوی و، دبل دګاونډیتوب احتیاجونه یې ډېر لیدلي وو، دوه درې واره تربرو پرخپله مځکه داسي وواهه ، چي مرګ ته یې رسولی و، ډېره مځکه او جایداد تربرو ځني لاندي کړل ، پرهغه پاته به یې هم ګوزاره نه ورسره کېده ، مجبوره شو بازار ته یې کډه وکړه . دیو شناخته سره شریک شو ، څه کاروباریې پرله برابر کړ ، راستمن سړی و ، ژوند یې ژر ښه شو اوس یې نوهلکان هم غټ شوي وو ، په کار هم پوه شوي وو.

وایم هغه دچا خبره " چي ډوډۍ یې پرتبۍ ښه پخېده " زامنو ته به یې ویل : نیمه ډوډۍ خورئ نیمه دخدای ﷻ په رضا ورکوئ ، هیڅ شی مونه دي کم او مانده . ښه مېنه او کور ، ښه محله ، ښه دوکان او کاروبار خپله غوا درته ولاړه ده.

وایم : هغه تربرو چي زه یې څو واري ووهلم او دمرګ خواری یې راباندي تېري کړې ، لا درته راشي هم په ښه وضعت او ښه چلند ورسره کوئ ، موږ به یې ددوی په نیت نه ورسره کوو ، زرګر چي دپلار مشر زوی و او ټولو خبروته یې غوږ نیولی و او ښه–ښه به یې ویل ، دخبري پر وار یې ویل : هو پلاره تاښې خبري وکړې ، دښه کار نوم لا ښه دی او دبد کار نوم بد دی او دبدو پای خراب دی ، خدای ﷻ موږ ته ښه ژوند راکړی دی او په ښه نظر یې راته کتلي دي.

وایم : بل که موږ ته دربدلي وي ، وي به خو موږ بل ته نه یو دربدلي . هغه زموږ تربرو چي زموږ سره یې ښه ژوند ونه کړ خپلي مځکي خو یې خپلي وې ، زموږ مځکي یې لا هم راخخه لاندي کړې ، دغه دی نن یې څه حال دی ، خدای ﷻ دبل له احتیاجه نه وایستل ، اوس چي بیا خدای ﷻ داکاختي او وچکالي پر راوستله بیا نو خدای ﷻ ښه له مځکي سره ووهل.

نن غرمه " زعفران " راغلی و، چای مي ورته راوغوښتې وایم پرحال یې ژړا روا ده ، چي داقیصې یې راته کړې دي ، زړه مي باندي تور دود سو ، باغونه یې ټول وچ شوي وو ، دپسو دانه نه وه ورپاته ، دکال له سره چي یې پورونه کړي هغه پر باندي وو ، د پورورو له لاسه یې سترګي نه شوای ښکاره کولای . ویل یې زوی مي یوه میاشت دمخه باورۍ ته ولوېدی نو رسلامت و ، خو دغه ښی لاس یې دوه ځایه مات شوی و . ویل یې ډاکټر پیسې مي نه درلودې ، سکندي والا هغه لاسونه چي ترې هغه ته مي وروو ست ، هغه یې لاس وروتړلی هغه هم سم نه دی جوړ ، هلک ځیني په عذاب شو او خلګ وایي ، چي دابه بیرته ورماتوئ ، کوږ به یې ورتړلی وي ، ده راته ویل ، چي له کوره راتلم یو موټ اوړه هم په جوال کي نه وو ، موټر کرایه مي له بل چا پور کړه ، " زرګر سوړ اسوېلی وکیښ ، له تڼدې منګي څخه یې اوبه پرسرپورته کړې ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار ورته وويل: هو زويه ! پر موږ ښه ولاړه ده ، يواځي چي د خدای ﷻ شکر اداکړو ، ځوک راځخه ازار نه شي ، کبر او لويي راځخه ونه شي.

وايم: هغه بله ورځ چا قيصه راته کوله چي "ګلداد " او ملنګ چي سکه داکا زامن دي پر کوچنيانو يې سره جنګ شوی دی بيا يې نو هلکان سره راوتلي دي ، مرګ له يې سره وهلي دي. يو هلک په سر کي په ښېلچه وهل شوی دی ، چي دخبرونه دی ، دوه په " لرو " وهل شوي دي هغه هم کاري خوږ دي.

وايم: دانو څه ژوند دی چي يو وار کاختي شي ، بيا بدي شي ، وايم داټول زموږ عملونه دي " ولي اکا " دنسوارو دبلی سره ښوراوه ، نيت يې داو چي نسوار وکړي. زرګر دخبري وار پيداکړ او ويې ويل: هو پلاره ! دزعفران قيصه مي درته کوله چي دزوی لاس يې مات شوی و ، هغه هم سکينديې والا کوږ ور ترلی و ، دغه يې حال وچي دموټر دکرايې پيسي يې لانه درلودې ، هغه دوا او ډاکټر خو لا پرېږده ، ما هم ددوی په عمل نه دي ورته کتلي چي يا يې زموږ مځکي لاندي کړي يا يې له موږ سره په کلي کي ظلمونه کول. وايم ده غريب هم پورته نه شوای کتلای ، دی هم په هغو خپلو کارو لکه چي شرمېدی.

بس پلاره ده دغه دغم قيصې راته کولي ، زه به هم يو وار په کار ځني اخته شوم ، دوه واري مي چای ورته راوغوښتي اخير مي زر روپۍ ورکړې چي داو اخله هغه دزوی علاج به په وکړې ، که کلي ته تلې رابه شي يوه ګونۍ اوړه ، څه چای او بوره به هم مادرته ايښي وي هغه به هم درسره يوسې.

ده غريب سر سرتور کړ ، ډېري دعاوي يې وکړې ، ده لا دغه دعاوي کولې چي دکلي د" ملک مدو " زوی ورپسي راغلی ، سا يې لنډه –لنډه کېده زعفران ته يې وويل: ستا تر راتلو وروسته دي کور والا پر اولاد سخته ناجوړه وه ، بل شی نه وو دغه زموږ دسپاريانو په موټر کي مو راواخيسته دوې ښځي نوري هم ورسره راوختې ، دغه وو چي لنډي مانده ته راورسېدو ، هلته موموټر خراب شو ، سواريان کښته شول هغه ستا کوروالا مو په ځولۍ کي راکښته کړه ، ديو پاڼ په سيوري کي مو کښېنووله ، موږ په موټر اخته شو چي ژر به يې جوړ کړو ، لږګړۍ وروسته مو د کوچني ژړا ترغوږ شوه موږ خو ورتلای نه شو ، هغه ښځي ورسره اخته وې يوه ښځه زموږ خواته راتېره شوه او په ژړا يې موږ ته وويل ، چي کوچنی يې پيدا شو او داغريبه مړه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به بد نه کوم

کله انسان داسي وي لکه هغه نوم چي وي ، دغسي ښه والي او بدوالی يې دهغه له نامه معلوميږي ، خو کله بیا داسي نه وي او خبره سرچپه وي لکه د " زرداد " نامه ته چي ګوري ، ځوک به وايي چي زر به سره ورکوي او زر به وېشي مګر دی داور سکروټې پاشي او ببشي (وېشي) ، زرداد چي کوچنی ولا يوه ستړیا وه ، که به يوه ورځ ترڅانګو ایله شوی و سربه يې مات و . خو بله ورځ به يې دشیدو بوتل داسي کلک و غورځاوه چي نه یوازي شیدې به ځني توی شوې بکلي پرپلار به يې بل بوتل هم تاوان کړ ، چي کله دځکېدو یا خاړپوځو شو بیا له مور او خوېندو څخه نور کار پاته و ، چي نورو کوچنیانو به چا خوړلې ، ده به ګلاسونه چپه کول چي نور به سم ناست وو ، ده به په لوښو کي خاوري اچولې ، وایمه سمه سرګرداني و.

یوه ورځ چي مور یې په کار پسي ولاړه او یو ناځاپه یې د زرداد سوي ناري تر غوږ شوې ، له هغه ځایه یې ناري کړي.

- لکه چي خاوري مي په خوله شوې داځه وشول ، چي هلک داسي سوي بغاري وهي ، " تانو " خور یې بدي واخیسته او ژر – ژر سرې اوبه باندي تویولې ، چي مور یې رانژدې شوه ورته ویې ویل : موري داخو يې تودې چای پرځان چپه کړې ، هله يوه چاره یې کوه ! مور یې ژر کوچنی دهلکانو په پلار پسي ولېږلی چي هله ورته وایه ژر ارځه چي زرداد وسو ، میراجان چي ترلمانځه وروسته له جوماته پرلاري و ، حیران دی چي دا " جنت ګل" ځنګه راځغلي . " جنت ګل " چي رانژدې شو پرپلار یې پږغ وکړ، هله اغا جانه ژرکوه چي زرداد وسو .

میرا جان هم په ډېره حیرانی سره پوښتنه ځني وکړه ځنګه او په څه شي وسو ؟ "جنت ګل " وويل: تودې چای یې پر ځان چپه کړې ، میراجان دغسي دکور پر خوا را چابک شو چي راورسېدی، ګوري چي هلک لکه ماهی چي پروچه کښېږدې داسي پرله اوړي ، میراجان سمدستي دهمسایه ندا کور ته ورناري کړې چي هله موټر دې راوباسه چي یو وار داهلک تر یو ډاکټر پوري ورسو و.

"همسایه ندا " هم موټر په تلوار رارهي کړ او هلک یې مخ پرروغتون (هسپتال) راواخیست ، میراجان په دغه وارخطايي کي ندا ته وایي ته وا داوخت به ځوک وي ، موټروان ندا وویل: هو ځنګه به نه وي ضرور به ځوک وي ، دهسپتال (روغتون) پردروازه یې لیکلي دي (۲۴) ساعته بېړنی (ایمرجنسي) اسانتیاوي ستاسي لپاره شته .

په دغه حال کي کوچنی یو وار ډېر په عذاب شي ، بیا میراجان خوارکی پرږغ کړي ، مه ژاړه اوس به پلار کوته شیان درواخلي (درانیسي) ، چي یو ډاکټر پیدا شي بیا به نو پلار ډېر شیان درواخلي ، ښایسته – ښایسته شیان ، بیا میراجان نداته وایي ښه تا ویل اوس به ډاکټر وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ندا : هو ډاکټر څه ډاکټر ان به وي دهغه هسپتال (روغتون) پردروازه يې دډېرو ډاکټرانو نومان ليکلي دي امبولانس هم لري مگر امبولانس يې نو دچا په ښه نه دی ورغلی، ولي په هغه کي دوی کور ته ځي او دکورکار ځني اخلي.

ميراجان خبره ورغبرگه کړه : دښادی هسپتال او امبولانس دې شي خدای ﷻ دي ځوک نه ورته اړ کوي ، له ماڅخه خړي او روڼي پرله گډي شوي دي ، ته لاري ته سم پام کوه چي يا لار خطا نه کړې يا يو شی په ونه وهې يا دهسپتال کوڅه درڅخه خطانه شي.

ندا ورته وويل: وروره ته وارمه خطاکوه ، داپه دنيا کي پېښيږي ، دادی راورسېدو گوري چي دهسپتال دروازه کولپ ده ، يو صفايي والا له دروازې سره ناست دی جارويې وڅنگ ته پروت دی.

ميراجان خوارکی لکه مسافر پر راشېوه شو ، سم يې هم نه پېژني چي مزدوردی يا کمپوډر ، خو دوی خپلي بدې ورځي ورته راوسول.

ميراجان ترسلام وروسته داسي په مظلومانه ډول ورته وويل: وروره ! ډاکټرصاحب چېري دی ؟ موږ دامريض را اخيستی دی ډېر په عذاب دی.

صفايي والا وويل: ډاکټر لا اوس نه دی راغلی ، تاسي ته خوهم دشي وخت نه معلوميږي ، بس هروخت چي راروان شئ ، هغه وخت راشئ.

ميراجان: وروره ته خوا مه بدوه ، داخو پېښه ده ، وخت نه لري. صفايي والا وويل: ډېري خبري به نه کوې ، هر شی خپله طريقه او وخت لري ، زه لا دغه هسپتال ته پروخت راځم ، دايې طريقه ده . اول به نمبر اخلې ، بيا چي ډاکټر پر "۹" بجي راورسيږي بيا به نو هغه وخت پرخپل اخيستي نمبر سره خپل مريض ډاکټر ته ورښکاره کوې.

ميراجان: په ډېره نااميدی سره دموټر خواته راغلی او "ندا" ته يې وويل: وروره داخو ډاکټران نه شته ، هغه سړي په ډېره خوشکه او خښم راته وويل چي هغه پر "۹" بجې راځي.

ندا : ته راځه چي دډآکټر کورته ورشو مجبوري ده اوس يې نو څنگه کوې ، هوسا د ستړي په حال څه خبر دی ، موټر ته راخېژه گوندي ډاکټر په کور کي پيدا کړو.

د " زرداد " سوی بدن ، سختو بوغارو ، دډاکټر نه پيداکېدل له ميراجان څخه هرڅه گډ وډ کړي وو ، نژدې و چي موټر ته د کړکی له لاري وخېژي ، خوند ا استاذ دروازه ورخلاصه کړه او موټر يې روان کړ ، لږ ساعت وروسته ندا پرميراجان ږغ وکړ، وروره دادی دډاکټر کور ته راورسېدو ، ته ژر دغه شنه دروازه و روټکوه ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

داځنګ ته يې دارنګ بتېن هم ده ، ميراجان چې دغسي په يوه سا ورشېوه شو، دروازه او بتېن يې يوځای وروهل لږ ساعت وروسته دروازه خلاصه شوه ، يو هلک چې دخوب کالي يې اغوستي وو، سترګي په دواړو لاسو موښلې راووت ، داسي معلومېدی لکه له خوبه چې وي ، ويې ويل : څوک مو په کار دی چې داوخت راروان ياست ؟

مېراجان داسي زهير ورته وويل: مريض مو رااخيستی دی ، ډاکټر صاحب مو په کار دی هلک وويل هغه اوس نه سته هغه واک ته تللی دی.

ميراجان وويل: ښه ډاکټر صاحب واک ته تللی دی ، واک چېري دی ، واک مريض دی که بل شی ، ته يې مونږ ته راوښيه چې هلته ورشو .

هلک وويل : په شي نه پوهېږې ، وايې واک څه شی دی ، واک ورزش ته وايي ورزش ته ، داسې چې سهار ځغلي. ميراجان مخ پرندا استاذ راواړاوه ، ويل داخو هم نه شته وايي ډاکټر صاحب سهار ځغلي ، ګوره چې په چاپسي ځغلي ، داغريب ته هم لکه چې يوه خواري ورپېښه شوې ده چې په ميدانو دي ، ندا وويل : ته موټر ته راوخېژه مونږ له سهاره چپه راباركړې ده ، ته راځه بل روغتون ته ورشو كه خدای ﷻ كول دهغه ډاكټران به پرځای وي او هسپتال به هم خلاص وي ماته يې ډېرو خلګو صفت کړی دی ، وايي چې دهغه دوايي سمه هم ده او ارزانه هم ، ناحقه غوټي خلګو ته نه ورپه شاکوي او ډاکټران يې هم ښه خلګ دي او هلک هم دادی اوس ډېري بغاري نه وهي ته وايه درد يې سوکه شو او که دژړا څخه ستړي شو .

ميراجان وويل: زما خيال دی هغه په کورکي چې مو ګولۍ ورکړې هغو لکه چې نشه کړ، ندا خبره ورغبرګه کړه ، بس دايو راورسېدو هغه دی وينې دهسپتال (روغتون) دروازه خلاصه ده ، خلګ وځي ننوځي ، معلومېږي چې ډاکټران هم پرځای دي ، دستي نورو خلګو ميراجان ته وار ورکړ ، هلک ډاکټر وکوت ، دوايي يې ورکړه ډاکټر خپل فيس هم ورمعاف کړ ، څو ورځي په هسپتال کي و ، ترهغه وروسته کور ته ولاړل ، ميراجان هم دوايي له حلالي خلاص کړ.

مياشت پس زرداد جوړ شو مور پلار او نورو کوچنيانو ته به يې ويل: بيا زه بد نه کوم دمور او پلار په خوله به کوم ، ما چې بد کول مورا و پلار څومره راسره په عذاب شول. څومره پيسې ځني ولاړې او پر ماڅخه خوارۍ تېري شوې ، بيا به بد نه کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتیاط کوه

ډېري خوارۍ پر تېري شوې ، سوګل یې دتې و او رنګینه په دوهم کال کې وه چې خاوند یې یوه شپه کور ته تلې پر لارې غلو وویشت او مړ شو ، دلاس ساعت او څه پیسې یې څنې یووړې ، د " خانو " تر فاتحې وروسته یې څوک نه درلودل ، چې غم یې وخوري یا یې سرپرستي وکړي .

میراث خواره یې ښه خلک وو ډېره یې نه زهېروله مګر د کومک وس یې هم نه ورسره کېدی ، ولې هغوی هم غریب خلک وو ، خاص څه یې نه درلودل ، بس " شمایله " وه او دوه یتیمان ، ځوانه وه ترکور هم نه شوه وتلای چې دچاکره ورشي څه کار مزدوري یې وکړي ، ولې چې خلک به څه وایي ، چې پر ژوند مې تور داغ ونه لګېږي او بل که تلای نو دکوچنیانو غم ورسره و ، چې خدای ﷻ مه کړه په دوی څه ونه شي ، نه بېرېږي ، دیو بل کره که به څه کار پیدا شو ، نو شمائلي ته به یې رالېږي ، دتلتک ، نالۍ او بالښت جوړېدو څخه نیولې دکمبلو ترتکوهلو او کالیو ترمینځلو پورې یې له یوه کاره مخ نه ګرځاوه .

دومره مزدوري ورپاتېدله چې وچ اوړه به یې په رانیول بس حیاداره او پلار داره مېرمن وه ، خپله حیا یې ساتله ، دایې هم پاچهي بلله ، چې څوک یې له خپلو یتیمانو سره پرېږدي او کار په ونه لري . خوارۍ او غریبۍ ډېري پرتېري شوې ، خو چا یې ږغ نه واورېدی ، څوکاله وروسته چې اوس " سورګل " څه غټ شو ، زلمی شو ، څه موده یې دچا سره مزدوري کوله خواوس پر غاړه راتال دتختو په غالب کې سګرېټ خرڅوي ، څه یې لاس په خلاص دی ، په څلورو پنځو شپو کې به کټو باندې کېدله ماښام به ښه خوشحاله سره ناست وو ، دخدای ﷻ شکر به یې کاوه ویل به یې خدای ﷻ : دغه نیمه ډوډۍ موتر خوله تېره ده ته مو باقي ژوند له غمه وساتې او سورګل ته به یې ویل : زویه دغه خواري چې کاږې او ماښام خپل کورته راشې دبل له بدو مودې خدای ﷻ وساتې دغه لویه پاچهي ده ، دغه حال دې خدای ﷻ نه دروي .

سورګل وویل : هو موري ښه ولاړه ده ، خو بیا هم په دغه ګوزاره نه کیږي ، ژوند مناسبتونه غواړي ، جوړ ناجوړ پېښیږي ، دالا څه هغه دی بابا مسکین په کوچنیوالي کې کوزده راته کړې ده او ولور یې ټول پاته دی ، حیا مې دبل پرکور ده ..... غاړه یې ایستل غواړې او حیا راخوندي کول غواړي ، هغه نور رواجونه خو لا څه کوې ، زه مجبوریم چې یوه خواري وکاږم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې وويل: څه خواري به وکاږې ؟ مورې خو مال او دولت نه لرو چې بل کار وبار په وکړې ، بس همدغه ددوو لاسو خواري به کاږې.

سورګل وويل: مورې سرکار (حکومت) خلګو ته په پور موټران ورکوي ، زه به يو موټر په پور واخلم ، خواري به په وکاږم په کال دوه کې به مې کار سم شي ، تردغه دوه لاسو خواري خو هيڅ نه وځي.

مور يې ورته وويل: موټر څه کوې يو وار خو پور دی بيا چې ته مسافر شې زه په کور کې يواځې يم ، اوس چې ماښام ته راشې سترګې مې دردکې وي ، دغه دنېستۍ پرګوله سره کښېنو وايم ، چې رنګينه خور دې نه وه راڅخه واده کړې ، له هغې سره به مې خوله پرې وه ، لاس به مې په سپک و ، هغه دی دهغې خوارکۍ بيا څه حال دی ، دژوند ګونډه ده ، زمونږ دې دادغم رواجونه شي چې په کوچنيوالي دوستي وکړو بيا نو په لويوالي هغه هلک چرسي يا هيروينې يا غل شي ، نه ده معلومه چې څه شی ځنې جوړشي ، مونږ هم دغه ستا او درنګينې

دوستۍ په کوچنيوالي وکړې ، هغه دی رنګينه خور دې په سرو اوښکو واده شوه ، په سرو اوښکو ناسته ده زه دلته په پخه يم ، خاوند يې هغه و له بې لارو خلګو سره ګرځېدی هغه دقتل په تور (جرم) حکومت دغه دوه کاله ايله کوي او بندي کوي ، په دغه سرګردانۍ کې يې رنګينه له مونږ څخه واده کړه ، په ښادۍ يې پوه نه شو ، پرون زه ورغلې وم ، ګرده کهول يې دغم پر کمبله ناست وو ، رنګينې داسې اوښکې تويولې لکه شمه داسې سوې وه تاچې ويل اور ته دې نيولې وه ، هغه ددې ښه ځوانۍ پربل حال وه.

په دغه وخت کې يې مور له ژړا څخه په سلګيو شوه يو ګړی وروسته سورګل وويل: بس دی يو ګړی دې اوښکې پاکې کړه ، سورګل هم دپټو په څاک خپلې لندې سترګې وچې کړې بيا يې وويل: هو ! مورې زه هم څه غوږېدلی يم چې درنګينې خاوند به عمر قيد يا پانسۍ کېږي ، هغو اصلي قاتلانو دحکومت سړيو ته پيسې ورکړې ځانونه يې خلاص کړل او "بلو" اخښي ته يې وويل: چې ته اقرار کړی و ، چې د "ملک ظريف ورور ما مړ کړی" او ځان يې پساوکړ، بس هغه دچا خبره " چې بد ګرځې بد به پرځې " له بدو خلګو سره ناستې ولاړې دغه دی تر دې حاله ورساوه چې نن يې ټوله کورنۍ او خپلوان دغم پرکمبله ناست دي ، وايم چې په مونږ پورې يې لا دغه دمسکينۍ ډوډۍ زهر کړې ده ، دومره توان نه دی راپورې چې يو واردغه خور ووينم هغه ددې ښه ځوانې ځنګه کباب شوه ! بس خدای ﷻ دې دغه زمونږ بې ځايه رواجونه ورک کړي ، هلک او نجلۍ لا کوچني وي مونږ يې کوژده وروکړو. بيا نو نه ده معلومه چې په لويوالي ځنګه شي او بيا په دغه وير اخته شو.

مورې ما هغه خپله دغم سندره درته ويله هغه دغه قصه په راګډه شوه څه به يې درڅخه پټوم ، يوه مياشت کېږي چې موټر مې په پور اخيستی دی، موټروان (ډرېور) راچلاوه ما هم زده کړ ، داځو پېرې کېږي چې زه يې بيايم او راولم مازديګر چې راورسېږم هلته په ګېرج کې يې ودروم ، موټروان مې نن جواب کړ ما ويل ، ښه دی دغه دده پيسې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم راپاته شي نو که يو شي ځني جوړشو. موريې وويل: ښه دی زويه اوس خو اوبه تر ورخ تېرې دي. زه نو څه درته وو ايم بس احتياط کوه لېږي مه ځه مانښام دغه خپل کورته راځه.

" سورګل چي نازده کړی و ، موټړ يې لا سم نه وزده له څو خطرناکو پېښو څخه خدای ﷻ پاک ژوندی خلاص کړ ، کنه هره يوه يې دمرګ وه ، څه موده کيږي چي موټړ کورته راولي ، کله –کله به ماخوستن په کلي کي چا -چا يو او دوه نفرو ژمنه وسره وکړه چي سهار به سره ځو ، بس يو او دوه نفره دغه دکلي يو او دوه نفره دبازاري سواري(سپاري) به يې پيداکړه بيا به يې موټړ ته پښه ورکړه ، چا به ويل فضل –فضل وروره لږ سوکه (کرار) درځه او سو به مودلته په مړه کړې داځنګه رفتار (تګ) دی ، بل سپاري به ويل: دغسي چابک درځه مرګ له يارانو سره ښه دی ، په دغه اړو دوړ کي به يې موټړ راوستی اوبېوی ، برايې ماخوستن هم دکلي دربېو کسانو ژمنه ورسره وکړه ، چي سهار وختي به سره ځو يو دوه کسه به پرلاري پيدا شي ، کنې زموږ کرايه دي بس ده ، غرمه لا نه ده په کلي کي ناري شوې چي هلئ مړي يې راوړل ، کوځې له کوچنيانو او ښځو څخه ډکي شوې ، سپين سري هم کوځو ته راووتې دسورګل مور هم راوتلې ده يوې بلې سپين سري ته وايي. خدای ﷻ دي داجنګ و دروي ځنګه ځوانان يې خاوري کړل ، دغه دی بيا يې لکه چي شهيدان راوړل.

هغه دی جنازې يې مسجد ته يوورې بيا به يې کومي مندي بوري کړي وي ، په دغه حال کي يوه دکلي ملا صاحب او هغه موټروان چي داپېښه يې په سترګو لېدلې وه او دامړي يې تر دې ځايه راورسول ، دسورګل پر مور دخلګو له مينځه را دمخه شو او داسي يې ورته وويل: دسورګل موري دخدای ﷻ امر قبول کړه ، خدای ﷻ درکړی و ، خدای ﷻ درڅخه واخيست هغه دی ستا دزوی او دکلي دربېو نورو کسانو جنازې مو مسجد ته راوړې. خدای ﷻ دي يې وبخښي.

دسورګل مسکين دمور يوه چيغه (ناره) ترخوله وختله زنو يې بلګ شروع کړاو ټول بدن يې بې واکه شو ، دستي نورو سپين سرو تراوړو ونيوله او پرمځکه يې کښېنوله ، يو بل سپين ږيري ورته وويل: دالته کښېنه جنازه ستا دلېدو لپاره دلته راوړې هغه موټروان (ډرېور) چي دغه قصه يې ټوله په سترګو لېدلې وه ، داسي يې ويل: زما موټر سهار دده په موټر پسې و ، دژړي تربند چي ور تېر شو دوه موړه (کږلېچ) په ها خوا سړک ښه هوار او سيده دی ، پردغه ځای چي دی زما دمخه و ، موټړ يې نور تېز او چابک کړ ، مخامخ يوه غټه لاری موټر پرراغلی ، سورګل هم لکه چي له ډېري تېزی څخه موټر نه شو کابو کولای ، نومخامخ يې په دغه ښنس موټر کي وواهه ، دده موټر خو کوچنی و ، دهغه موټر ترحصه لاندي شو ، موږ چي ورکښته شوو ، بس دقيامت ورځ وه ، ويني بهېدلې. موږ چي سره راکښل ټول مړه وو ، خدای ﷻ دي يې وبخښي ما به کله- کله سورګل مسکين ته وويل ، چي موټر دي سم نه دی زده ، په خپله يې مه چلوه ، که يې چلوې نو احتياط کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا په مسافري کي

دماښام ترلمانځه وروسته به ځوانان ، سپین ږیري سره راټولېدل ، څوک به لوړ پردوکانچه ناست وه ، چابه لاندي دوکانچي ته څنګ وهلی و . څوک به بیا دجماعت دېوال ته ناست و. که به څوک نه وه راغلي دهغو به پوښتني کېده ، ښې غوري به کېدې ، دکلي بازار نوې او زړې به بیانېدې ، که به له یو ې خوا څوسپین ږیري دپخوا زمانې خبري کولې ، له بلي خوا به بیا چا دسبا لپاره خپل کارونه یادول.

یوه به ویل: سبا زما د اوبو وار دئ ، ته وایې مځکه په مي اوبه سي که به څه پاته سي ؟

هغه بل به ورته ویل: یا وروره ! فکر مه کوه واله ډکه ده ، وایم که نیت پراخه کړې زما لانیم کار درسره کیږي ، وایم چي کاختي تېري شوي ، خدای ﷻ پاک دي بیا دا وچکالي نه راولي. سږکال خو دالله ج فضل دی بارانونه او ځای – ځای واوري وشوې ، دهغه دي یو څه اوبه شته.

هغه بل به ورته وویل: بس اوبه به دخدای ﷻ ج خیر کړي سبا په هغه کښته کلي کي واده دی او موږ ټوله کلي ته یې ست کړی دی چي هیري مو نه شي، بس له هري خوا به مرکه توده وه ، یوازي زرګر لالا وچي ښه عجیبه نوې به یې نه وه اورېدلې څه به یې نه ویل.

کله چي به یې څه عجبه اورېدلې وه په هغه ورځ به په جګه غاړه ناست و ، هر سړی به په پوهېدی چي عجبه یې اورېدلې ده ، نن هم چي جګ ناست و انتظار یې کاوه چي خلګ ټول پوره شي او یو څوک دعجبي خبري پوښتنه ځیني وکړي او دی خپله عجیبه ورته بیان کړي ، په دغه حال کي تاج ګل راورسېد او پر زرګریې لا په ولاړه ږغ وکړ، شروع په کوه زوروره خلګ دي په انتظار ووژل.

زرګر وویل: نه – نه تاج ګل لالا ټوله ژوندي دي ، بس راځه ته مانده وې ، ښه شو چي راغلې. نوې هم عجبه نوې وه.

تاج ګل وویل: شروع په کوه چي دډوډۍ تروخته که دي په متې خلاصه کړه !

زرګر وویل: چي نه مي پرېږدئ نو یې واورئ ماپښین مي یو دوست دکراچي دسفر قصه راته کوله ، تاسي واورېدل ؟ ټول مجلس پر راږغ کړه هو – هو قصه کوه ! وامو وربدل.

زرګر زیاته کړه: بس نو ورور ته دي وویل شي ، دغه دوست قصه راته پیل کړه ویل یې: دکراچي دبس ټکټ مي کړی و ، پرخپله چوکۍ کښېنستم ، ټول بس ډک شو ، په مزل یې شروع وکړه ، ترڅو ساعته مزل وروسته دبس دمخ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا څخه يو سړی راولاړ شو په نصيحت يې شروع وکړه ، بې سده زورور تقرير يې وکړ، په دغه حال کې دبس دپای له خوا يو بل سړی راولاړ شو ، ويل يې: دا څنګه ښه سړی دی او څنګه ښې خبرې يې وکړې زه غواړم ودغه سړي ته لور ورکړم.

نصيحت والا چې دا خبره واورېده ويل يې: نه – نه زه دې لور نه غواړم ، ما دا خبرې دخدای ﷺ لپاره وکړې زه دې لور څه کوم ، دلته دلور پلار زاری ورته شروع کړې چې خامخا به زما لور په نکاح اخلې.

وايم ، چې څه سر دې پرله ګرځوم دغو نورو مسافرو هم خواستونه ورته وکړل.

نصيحت والا خبره ومنله چې سمه ده زه به دې لور په نکاح کړم ، په دغه حال کې يو بل سړی راولاړ شو ويل يې ، چې له ماسره څه خوږې (متهايي) دي دکور لپاره مې راخيستې دي ، زه بيا دا خيرات کوم دا يې ددې دوستۍ شېريني ، چې دغه دوستي وشوه ، اوس نو په بس کې دمسافرو خورا ساعت تېر دی يو وار نصيحت بيا دوستي او بيا مفته متهايي او شېريني (متهايي) ووېشل شوه ، هغه دچا خبره چې مفتو شرابو به دچا لاس ودرېږي ، بس خولې شخوند – کېږي خوک په تعجب خوک په خندا دي.
وايم تاته دې وويل شي ښه و چې نه وې راسره ماورته وويل: ولې ياره ته بيا څومره کم نيتی يې ، دبل مفته متهايي دې لا نه ده راباندې پېرزو ؟

ده راته وويل: په دغو متلو او کنايانو بيا زما سره نه خلاصيږې سمه يې سپينه راته وکړه.

حقداد راته وويل: چې لږ وروسته به دې سر په خلاص شي ، هغه دچا خبره ، چې دخرو خاوند راشي ، دلته زرګر قصه پرېښووه ويل يې: بس دی نوره قصه به بيا بل وخت کوو.

دزرګر نازک طبيعت هرچاته معلوم و ، چې په بنډار (مجلس) کې به دده لپاره چای راتلې ، دده مرۍ (ډوډۍ) به ښه غوړه وه نې، بيا نو ده ښه مجلس کاوه او ښه شعر به يې خلاص و ، چې نه چای وې ، نه ډوډۍ نو ځکه يې قصه په نيمايي کې ودروله يا پرېښووله.

تاج ګل لالا چې دده ښه طبيعت نيولی و او ترنورو ښه ورسره پوهېدی ، پر راږغ يې کړل ، وروره زرګره قصه مه پرېږده ته خو دمجلس مالګه يې ، چې ته پکښې نه يې هغه مجلس لا خوند نه کوي. وايم ، چای به بيا په کوټه کې کوو ، دغه يو ګلاس اوبه درواخله حلق به په لوند کړې نو به په قصه ښه خوند وکړې ، زرګر چې اوبه وڅښلې ، يو څه دتاج ګل دناز خبرو طبيعت ورسم کړی و ، ويل: نه – نه داسې نه ده ما ويل ، ناوخته به وي کوچنيان به کور راته ګوري ، ټول مجلس په يوه خوله پرږغ کړه وروره زرګره !

قصه کوه ته وايې ناوخته به وي ، وايو چې سهار کېږي لا دې نه پرېږدو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګر لالا قصه پیل کړه: نو خبره داده چي حقداد راته وویل: متاپي او خوړېږ نه وي چي موږ وخوړلې بلکي د خدای ﷻ قهر شو ، لږ ساعت وروسته ټول خلګ له موټروان سره نشه او بې سده شوي یو ، دغو دري کسانو چي یو نصیحت والا ، دویم دلور پلار او دریېم دمتاپي والا ، دري سره ملګري او غله دي ، بیا نو یوه موټروان (ډرېور) چوکۍ ته ورغلی دی ، اوبس یې یوې خوا ته درولی دی ، چي څه شیان راسره دي ، پیسې ، ګړۍ ، او نور قیمتي شیان ، هغه به یې ټبه په بېغمۍ له مسافرو څخه راټوک کړي وي.

یو وخت چي موږ په حال کي راغلو ګورو چي په هسپتال (روغتون) کي پراته یو ، ډاکټران ستني رالګوي ، د حکومت سړي شا وخوا راباندي پېره دي ، ته وا موږ غله یو ، هغو دریو کسانو موږ ټول لوټ کړو ن، چي په ځان یې لانه کړو پوه.

بس وایم: حقداد راته وویل ، چي دناولده چا شی به ځوک نه خوري ، بیا په مسافرۍ کي.

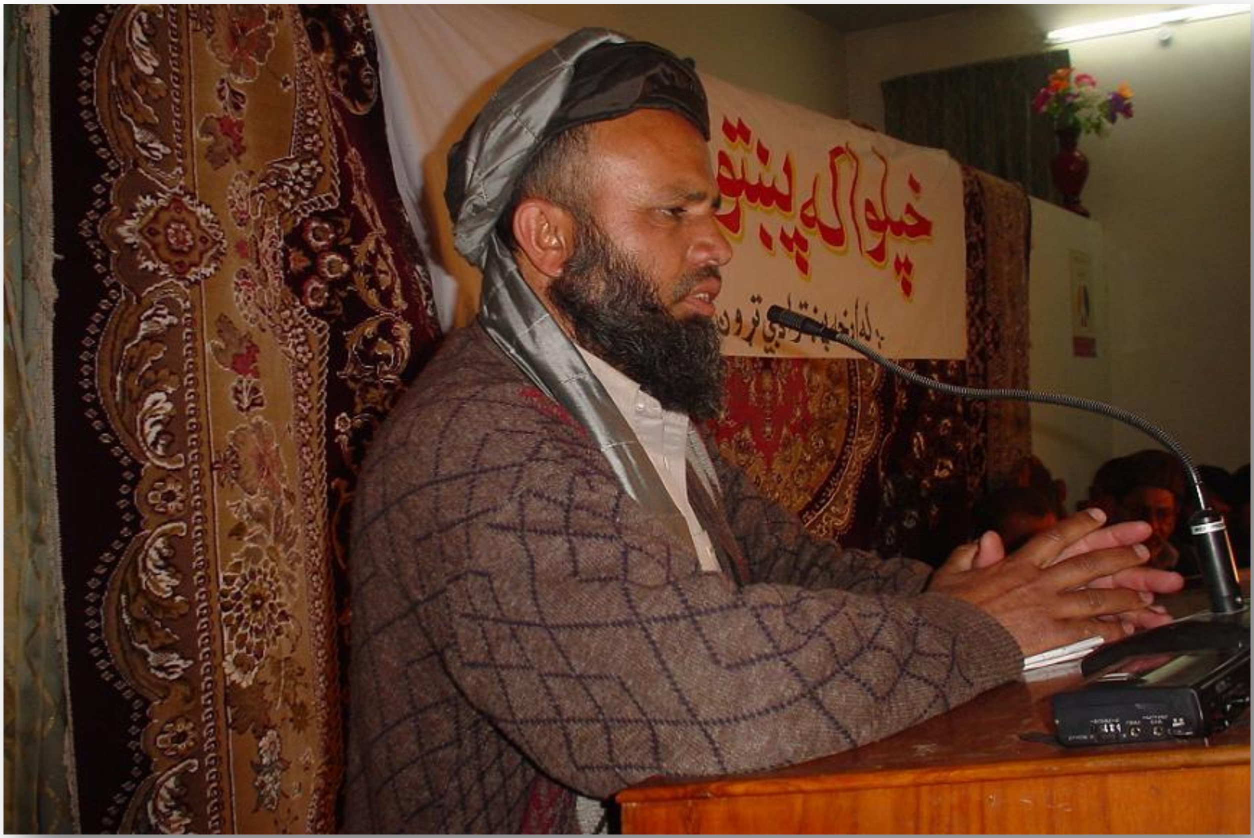

رحمت الله رحمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالۍ — ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت — مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې — مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې — ليکونکی: شيخ مصطفى العدوى مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه — مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساینس او تخنیک :

- د ړنا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) — عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديواکتيويتي — ليکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطانزی ځدران
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود — عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ — ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتیا :

- هغه پياوړي لاري چاري چي اند ښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي — ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN — Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم — ليکوال: پوهندوى دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر ويبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

• هنر او ادبيات :

- راځئ کيسه وليکو ــــــــــــــــــــ نصير احمد احمدي
- مناجاتونه ــــــــــــــــــــ نور احمد قرانمل
- د هيلو غوټۍ ــــــــــــــــــــ ويناواله: وحيده "آرينزۍ"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ــــــــــــــــــــ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومي کيسې پښتو لنډۍ او غاړي ــــــــــــــــــــ ليکوال: ځارنوال احمد منګل خان

• د ماشومانو لپاره :

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ــــــــــــــــــــ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ــــــــــــــــــــ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ــــــــــــــــــــ مختار احمد احسان
- د بريښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخي د نورو پرليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• تاريخ او سياست :

- روز شمار واقع افغانستان ــــــــــــــــــــ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکې ــــــــــــــــــــ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ ترون د حقوقو او سياست په تـــله کښي ــــــــــــــــــــ ليکوال: ډاکتر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخي د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• بېلابېل آثار :

- خوندور خواږه ــــــــــــــــــــ عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبې ــــــــــــــــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومي برخي د نورو پرليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library